

O N D Ř E J N E F F

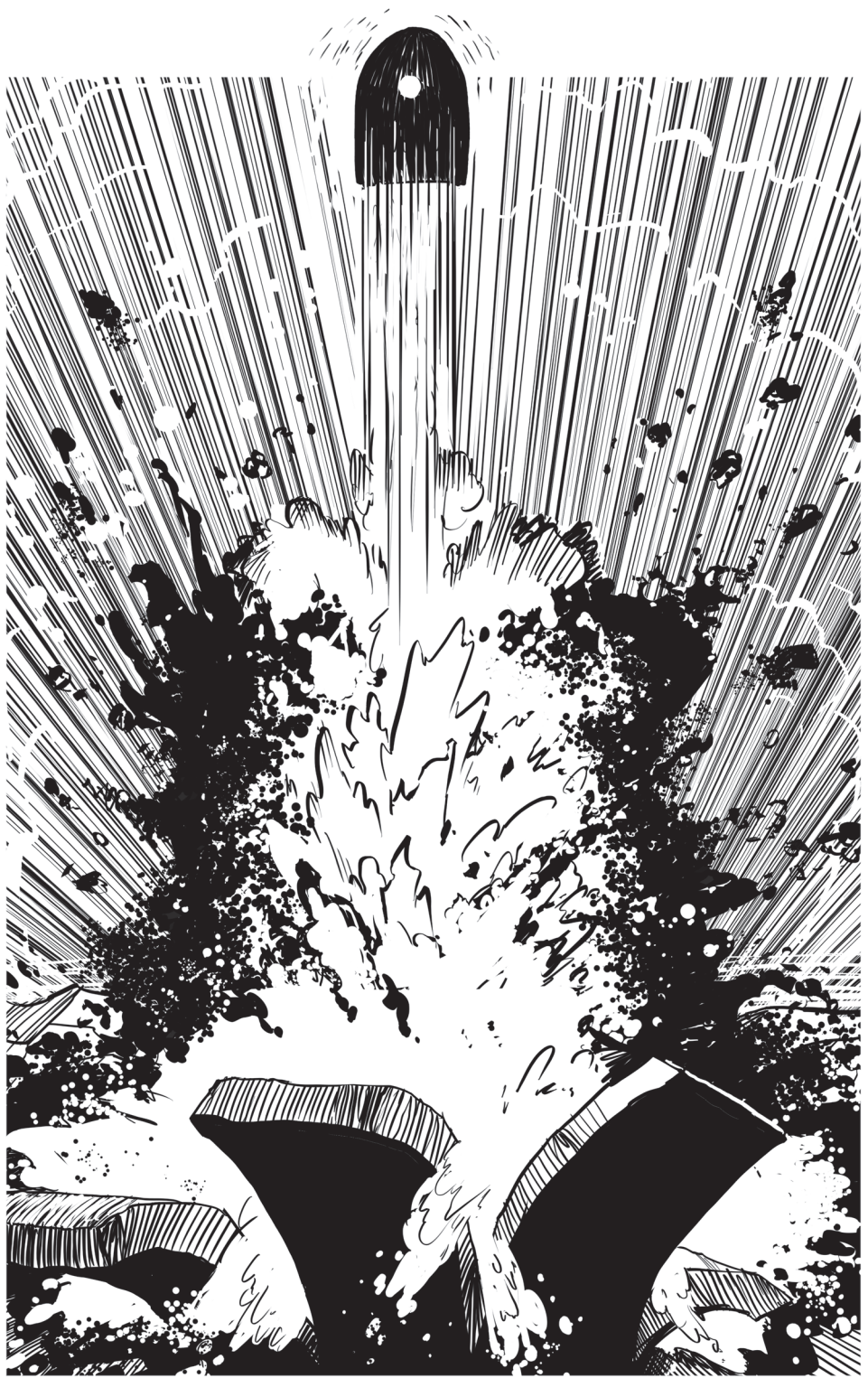

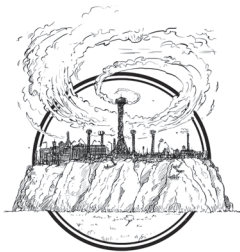
PÁN MOŘÍ

Albatros

PÁN MOŘÍ

ONDŘEJ NEFF

PÁN MOŘÍ

TŘETÍ KNIHA TRILOGIE TAJEMSTVÍ PĚTI SVĚTADÍLŮ

Ilustroval Petr Kopl

ALBATROS

V edici Jules Verne - Knihovna pro 21. století již vyšlo:

1. *Dvacet tisíc mil pod mořem*
2. *Patnáctiletý kapitán*
3. *Pět neděl v balonu*
4. *Tajuplný ostrov*
5. *Nový hrabě Monte Christo*
6. *Nová dobrodružství Julese Verna - Kniha první*
7. *Nová dobrodružství Julese Verna - Kniha druhá*
8. *Dva roky prázdnin*
9. *Zemí šelem*
10. *Děti kapitána Granta*
11. *Ondřej Neff: Pán vzduchu*
12. *Ondřej Neff: Pán země*

Děkuji svým přátelům Hance a Jiřímu Knéblovým a Ingrid Klímové, kteří mě neopustili ani v závěru plavby po pěti světadílech a byli mými prvními a chválabohu velmi pozornými čtenáři.

Ondřej Neff

© Ondřej Neff, 2015

Cover & Illustrations © Petr Kopl, 2015

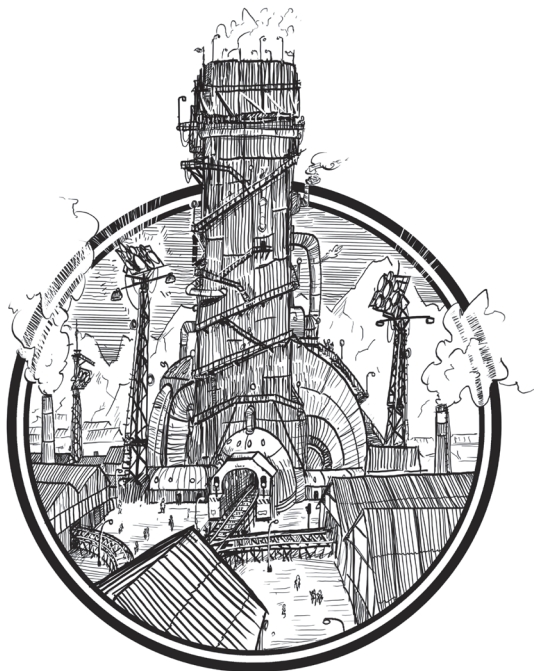
Map © Jaromír Vraštil - heirs, 2015

Scheme of „Black Pot“ © Ladislav Badalec, 2015

Epilogue © Ondřej Neff, 2015

ISBN 978-80-00-03927-5

Díl pátý: ASIE

NOVÉ NEBEZPEČÍ

Naposledy zaduněla země a otřes umělého zemětřesení utrhl blok skály, vysoký jako třípatrový dům. Krápníková jeskyně, silně porušená předchozími otřesy, zmizela pod vápencovou sutí. Slečna Winthorpová k sobě přitáhla malého Marka a přitiskla si ho k boku. Detektiv Hubert Fix poskočil a mimoděk se ujistil, že mu tvrdý klobouk sedí na hlavě. Viděl jsem je jen nejasně v tom bílém prachu. Na dva kroky od Fixe se rýsovala postava Harryho Blunta, reportéra Daily Chronicle. Stál celý zkoprnělý. Pomaličku zvedal třesoucí se ruku a otáčel se.

„Oni...“ ukazoval dozadu. Zuby mu jektaly. Překvapil mě. Ještě před chvílkou si hrál na tvrdého chlapíka. No a pak na nás vyslal náš přítel Virgil Adrian to umělé zemětřesení.

„Pojďme odtud,“ řekl Fix. „Možná to nebyl poslední otřes.“

Blunt se nehnul, jen se rozhlížel, jako by někoho hledal.

„Oni zmizeli!“ vyhrkl nakonec.

„Kdo?“

„No přece moji lidé. Moje výprava! Jak si mohli dovolit takhle zmizet?“

Zvedl se mírný vítr a odvál prachovou clonu. Na plošině se povalovaly opuštěné rance a zavazadla. Stačil jsem postřehnout dva veliké kufry označené nápisem DAILY CHRONICLE EXPEDITION, pět batohů, složený stan a stanové tyče svázané řemeny do jakési otepi. Zahlédl jsem i dvě pohozené pušky a mačetu. Hromada dalších vaků se kupila nedaleko skalní štrbiny.

Blunt rozhodil ruce.

„Tohle se může stát jenom na francouzské půdě! Mají zapláceno na tři týdny dopředu a při první příležitosti vezmou do zaječích. Nespolehlivá

banda! To by se na britském území nestalo. No ovšem, Vietnam, s odpuštěním Kočinčina! Jakmile se začala trást země, ta holota tu všechno nechala a zmizela.“

Pochopil jsem, že z míry ho nevyvedlo zemětřesení, ale nedostatek kázně jeho doprovodu, který vzal nohy na ramena. Nebylo těžké uhodnout, že ho sem vyslala jeho redakce. Soudě podle počtu ranců vedl dosti velkou výpravu.

Blunt se otočil ke štěrbině.

„Dongu! No tak, Dongu, kde všichni vězíte?“

Po opakované výzvě se ve skalní průrvě objevil velitel čtyř nosičů.

Dong byl Vietnamec, drobný, asi třicetiletý muž, oblečený do černých kalhot a kazajky stejné barvy, s červenou čapkou na hlavě. Odhadl jsem ho na příslušníka národa Čan. Kráčel k nám s výrazem poněkud vytřeštěným. Choval se trochu jako pes, který právě shodil ze stolu vázu ze sèvreského porcelánu a čeká nepříjemnost. V ruce držel pušku z výzbroje francouzského válečného námořnictva soustavy Kropatschek. Vystrašeně se kolem sebe rozhlížel.

„Co je to s vámi?“ láteřil Blunt slušnou francouzštinou. „To vám tolik vadí jedno malé mizerné zemětřesení?“

Za Dongem se začali trousit další muži Bluntova doprovodu. To novináře uklidnilo. Nasadil výraz krajní důležitosti, procházel se po plošině a udílel rozkazy. Muži však byli pořád neklidní a opatrně se rozhlíželi.

Slečna Winthorpová stále ještě tiskla Marka k boku, třebaže se vzpouzel.

„Neměli bychom přece jen jít?“

„Jistě. Tady zůstat nemůžeme,“ odpověděl jsem jí. „Mohli by nás tu najít s tím jejich letadlem.“ Obrátil jsem se k Bluntovi. „Říkal jste, že vás sem přivedla mapa?“

„No ovšem že mapa!“ odpověděl posupně. „Už víte, jaká?“

Teď mi to došlo.

Před očima mi vytanula tajná mapová místnost v Adrianově vzducholodi Leviathan. Byly v ní mapy obsahující jeho body zájmu. Na mapách se postupně zobrazila Evropa, Amerika, Afrika. Taky Asie a Austrálie, všech pět světadílů. Na té asijské mě zaujalo čtrnáct briliantů, zasazených do plochy tak, aby vyznačovaly vrcholky hor vyšších než osm tisíc metrů. Jeden z těch briliantů, jak se mi zdálo, vyznačoval místo, kde leží na úpatí Everestu klášter Rongpu.

Je pravda, že jsem zbytek mapy nijak zvlášť nezkoumal. Blunt měl asi víc času a prostudoval ji důkladněji.

„Opravdu jste si nevšiml, že je na mapě označená zátoka Ha Long a ostrov Tuan Chau jako místo mimořádného zájmu?“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Chyba! Já ano, a proto jsem tady.“

„Myslel jsem, že jste zahynul v Adrar des Ifoghas. Jak jste se dostal přes poušť?“

„Podobně jako z vesnice Verstu v Transylvánii,“ odpověděl lhostejně. „Pracovat v terénu a dostat se zpátky do redakce, to patří k práci novináře. Mé dosavadní úspěchy mi získaly důvěru vydavatelů Daily Chronicle, takže ochotně uvolnili peníze na výzkumnou výpravu. Vzducholodí do Haiphongu, tam jsem najal loď a plul kolem Ha Longu až sem, na ostrov Tuan Chau. Jak prosté!“ Spokojeně se usmál.

„Na vás čeká loď?“ řekl jsem možná až moc nedočkavě.

„Něco vám povím, Mauklere. Mám vás v hrsti. Našel jsem vás tu a to je důkaz, že jste spojka v korupčním spojení Virgila Adriana a ministra zahraničí Salisburyho. Ne, nezapírejte, víte, že to nemá cenu.“

„Vím, že nemá cenu se s vámi hádat.“

„Jsem novinář a taky britský gentleman. Oceňuji, že jste mě tenkrát v Leviathanu neshodil a neprozradil moji tajnou identitu. Slušně jste se zachoval i v Sunnyville.“

Pokrčil jsem rameny. Blunt pokračoval:

„Loď na mne čeká v zálivu. Vezmu vás a vaše přátele do Haiphongu. Tam ovšem na vás upozorním policejní orgány a ty vás pravděpodobně předají britským kolegům. Slíbíte mi ale, že po vašem zatčení poskytnete interview jenom mně, exkluzivně pro Daily Chronicle.“

Tomu jsem se musel smát.

„Vy s tím nepřestanete, Blunte!“

„Kdyby to mělo skončit popravou,“ řekl vážně, „budu stát pod šibenicí s notesem v ruce a zapíšu vaše poslední slova.“

„To je od vás opravdu pěkné,“ pochválil jsem ho.

Bluntova výprava se pomaličku formovala. Muži se snažili setřást ze zavazadel prach, kontrolovali si zbraně a každou chvilku se ustrašeně rozhlíželi. Opravdové nebezpečí se dalo čekat shora, ovšem to jsem jim nehodlal sdělovat.

Loď, která na Blunta a jeho výpravu čekala na kotvách v zátocě, byla solidní třicetimetrová briga James Cook. Velel jí kapitán Karel Kip, muž poněkud nepřístupný a zasmušilý, ale očividně znalý svého řemesla a důvěryhodný. Jeho tvrdý obličej poněkud roztál, když uviděl zbědovanou Hortenzii Winthorповou a jejího malého svěřence. Všichni jsme se mohli umýt a převléct do čistého. Také Blunt se choval skoro příjemně, a když loď zvedla kotvy a vyplula ze zátoky, počkal si na chvíli, kdy jsme dojedli ovesnou kaši a zapili ji jablečným moštem, a přisedl si k nám. Mrkl jsem

na Fixe na znamení, že je zřejmě vše na dobré cestě. Blunt je hodně potrh-
lý, ale rozhodně to není darebák.

Ke splnění mého předpokladu ale byla ještě dlouhá cesta.

Blunt usedl, sáhl do kapsy, vytáhl z ní složené noviny a položil je přede
mne. Jak jinak, Daily Chronicle. Titulek zněl:

Pozvedl jsem obočí a začel se.

Článek to byl sáhodlouhý, a proto jenom shrnu. Autor, tedy sám Harry Blunt, připomněl, že neomezený vládce Inpéria, mecenáš umění a podporovatel věd Virgil Adrian před časem nabídl vládám sedmi velmocí účast na využití svého vynálezu. Ten spočívá v manipulaci zemskou kůrou, takže napříště bude možné vyzvednout části mořského dna, a rozšířit tak území zúčastněných států. Vlády se však nedokázaly mezi sebou dohodnout a nyní jde o to, která bude mít z technické novinky užitek.

Zvedl jsem oči od novin.

„Potud je to v pořádku a máte pravdu.“

„Čtěte dál.“

Další text mi šel hodně hluboko pod kůži. Blunt v něm naznačoval, že já, James Maukler, z pověření lorda Salisburyho tajně jednám s Virgilem Adrianem a nechávám se podplácet, aby dohoda mezi Inpériem a vládou Jeho Veličenstva byla pro Británii nevýhodná.

„To je ale nehoráznost, Blunte! Už jste mě osočil kde z čeho, ale toto je obvinění z vlastizrady!“

„Budete mít příležitost se zodpovídat před soudem,“ prohlásil důstojně.

Pohlédl jsem na Fixe. Měl tvář jako vyřezanou ze dřeva.

„Neexistuje žádný důvod, proč...“

„Ale ano, existuje, a je jich hodně, Mauklere. Nezahálel jsem ani na palubě Leviathanu, ani za hradbami Sunnyville. Nahlédl jsem do více

tajných schránek, než si pan Adrian dokáže představit. Mám důkazy, že Adrianovi o žádné vyzvedávání mořského dna nejde.“

Pozorně mi hleděl do očí. Byl zvědavý, jak se zachovám.

„Já si to myslím také,“ odpověděl jsem.

Vítězně na mne ukázal prstem.

„Vidíte? Podřekl jste se! Osobně jste napomáhal podepsat dohodu mezi Inpériem a Velkou Británií o využití mořského dna. Nešlo o nic jiného než o zpronevěru veřejných peněz. Jste v tom po uši, vy a pan Salisbury s vámi!“

Chtěl jsem namítnout, že dohoda předpokládala, že naopak bude do státní kasy platit Adrianovo Inpérium, ale vyrušily nás hlasy na palubě. Blunt byl tvrdohlavější než mezek. Mohl jsem mu prozradit, co jsme s Fixem zjistili, totiž že Adrianova pravá ruka hrabě Raigast je ve skutečnosti moderní pirát Gabriel d'Artigas, který unikl při obléhání Back Cupu a spolčil se s Inpériem. Rád bych Blunta přesvědčil, že s Adrianem nemám nic společného, ale byla to zřejmě marná snaha. Přišel by o svůj příběh. Skutečně existovalo něco, čemu se říkalo Louisianská smlouva. Podle původního znění šlo o licenci na průzkum kteréhokoli dosud neobjeveného území, na něž by Británie za současného stavu měla nárok. Tedy i na vyzvednuté mořské dno. Jenže pak došlo k transylvánskému experimentu a k roztržce mezi mocnostmi a z Louisianské smlouvy nezůstala ani jedna klíčka paragrafu. Konala se nějaká další jednání, o kterých jsem neměl ponětí? Co vyslídil Blunt na palubě Leviathanu a v Adrianově africkém sídle?

Mávl jsem nad tou debatou unaveně rukou. Chtěl jsem se nadýchat čerstvého vzduchu. Využil jsem tedy příležitosti a vyšel na palubu.

„Copak se děje, kapitáne?“ oslovil jsem Kipa.

Kapitán cosi sledoval svým triedrem.

„Zdá se, že se sem zatoulala velryba, pane Mauklere.“

„To je neobvyklé,“ poznamenal jsem.

„Také si myslím. Je to hodně teplé moře. Podívejte se sám,“ podal mi dalekohled.

Chvilku mi trvalo, než jsem mezi vlnami objevil tmavé těleso. Čekal jsem, kdy spatřím onen příznačný proud vody, který při výdechu kytovci vyrážejí kolmo vzhůru.

Pak mi ztuhla krev v žilách. To, co jsem pozoroval, byl d'Artigasův Foktylus, pirátská ponorka. Zvolna stáčela příd směrem k nám.

Obrátil jsem se ke kapitánovi a vracel mu dalekohled.

„Měl byste připravit záchranné čluny, kapitáne,“ řekl jsem a zamířil do podpalubí, abych přátelům oznámil, že doba klidu a odpočinku skončila.

SMRTÍCÍ VLNA

Kapitán Karel Kip jaksepatří láteřil, když jsem mu šetrně sdělil, že se k nám blíží ponorka a že její velitel nás bude pravděpodobně torpédovat.

„Cože? Copak já jsem voják a je snad můj James Cook nějaký křižník? Vedu lovní dopravu mezi Tasmánií a Šalomounovými ostrovy a tady do těch zpropadených končin mě zavedl obchod. Co je mi do nějaké ponorky?“

Kipovo rozčilení bylo upřímné a přiznejme, že důvodné. Jeho kormidelník však zachovával klid, a jak se zdálo, odevzdaně přijímali svůj osud i Dong a jeho muži. Vyděsilo je zemětřesení, ponorka je nezajímala.

Kip se obrátil na Blunta.

„Vy jste mě najal a vy jste za všechno odpovědný. Vy a ta vaše... redakce,“ vyslovil to poslední slovo s pohrdáním. „Budu vás žalovat! Budu žádat, abyste mi uhradil škodu!“

„Pan Blunt je v tom s největší pravděpodobností nevinně,“ přerušil jsem jeho výmluvnost. „Ponorka útočí na nás, ne na jeho výpravu! Ostatně, doufám, že je vaše loď pojištěná?“

„Ovšem! Vypadám snad na nějakého lehkomyšlného fanfaróna?“

„Nemáte tu nějaké dělo?“ hrnula se k nám slečna Winthorpová.

„Jsme obchodní loď, vážená paní!“ ohradil se Kip.

„Tak aspoň harpunu!“

„Ponorka se nedá harpunovat,“ posměšně zaječel Marek. „Páni, já omdlím! Ona si myslí, že se dá ponorka harpunovat.“

„Nebuď hubatý,“ okřikl jsem ho.

„Teď už je to jedno, strýčku. Ponorka nás rozbije na kusy, tak proč bych si neužil!“

Dostal jsem nápad.

„Člun. Spusťte člun. Nasednu do něho s Fixem a poplujeme ponorce vstříc. Ponorka útočí na nás dva. Nejde ani o pana Blunta, ani o slečnu Winthorповou a malého Marka. O vás už vůbec ne, kapitáne.“

Kapitán se zamračil.

„Co když ponorka člun rozbije, kdo mi ho zaplatí? Mám jen jeden.“

„Bude to menší škoda než za rozbitou loď.“

Kapitán váhal. Obrátil se na Blunta. Ten se tvářil povýšeně.

„Je to od vás mazaný trik, Mauklere. To by se vám líbilo, nasednout na člun a odjet. Chcete nás opustit a připojit se ke svým kumpánům.“

Jeho nová nehoráznost mi skoro vyrazila dech. Než jsem ale stačil něco říct, volal plavčík, že ponorka zvolnila, a dokonce možná zastavila.

„Chystají se k útoku!“ křikl Kip.

„Otáčí se bokem,“ hlásila hlídka po chvílce.

Fix převzal od kapitána dalekohled a pozorně si cizí loď prohlížel. Bez nejmenších pochyb to byl Foktylus. D'Artigas nechal vysunout věž. Paluba však byla pustá, hrabě i posádka zůstávali uvnitř, nejspíš proto, aby se stroj mohl kdykoli ponořit.

„Manévrují. Vypadá to, že nám chtějí odříznout cestu do Haiphongu,“ řekl Fix, předáváje kapitánovi dalekohled.

„Jak by mohl vědět, kam máme namířeno?“

„Kam jinam by to mohlo být, kapitáne?“ usmál se detektiv. „Otočte loď k jihu a uvidíme, jestli nás bude následovat.“

„V tom směru leží ostrov Cát Bà,“ poznamenal jsem. „Mohli bychom se uchýlit do některého z jeho přístavů.“

Kapitán Kip se poněkud uklidnil, když uviděl, že už nehrozí bezprostřední nebezpečí. Dal tedy brigu stočit k jihu. Asi půl hodiny se dokonce zdálo, že se od Foktylu vzdalujeme. Jeho trup nám mizel z očí a bylo už vidět jen vrchol věže. Pak se ponorka pohnula, obeplula nás v širokém oblouku a přetnula dráhu na Cát Bà.

To vyvolalo další vlnu hněvu kapitána Kipa.

„Oč tomu chlapovi k čertu jde?“

„Asi se mu nelíbí myšlenka, že bychom u Cát Bà přistáli,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Kterým směrem je volné moře?“ ptal se Fix.

„Jihovýchodně od nás,“ odpověděl jsem bez váhání. Kapitán Kip překvapeně nadzvedl obočí. Neměl jsem chuť mu vysvětlovat, že mám v sobě

cosi jako kompas a podrobnou mapu světa dohromady. „Znamená to ale proplout třicet kilometrů mezi ostrůvky zátoky Ha Long.“

„Tomu jsem se vždycky chtěl vyhnout...“ bručel kapitán Kip.

„Jsou tu piráti?“ ptal se s nadějí v hlase Marek.

„Něco horšího,“ odpověděl jsem mu. „Z moře trčí vápencové útesy. Jsou ostré jako dračí zuby.“

„Tak o to mu jde,“ poznamenal Fix.

„Co vás napadlo?“

„Bude nás tak dlouho tlačit před sebou, až sami narazíme na útes. Zničí nás i bez vypuštění torpéda.“

„Kolik je těch útesů?“ chtěl vědět Blunt.

„Několik tisíc,“ odpověděl jsem mu.

„Kapitáne!“ křičel plavčík. „Padá mlha!“

Zatím jsme stáli na zádi brigy a pozorovali ponorku. Teď jsme přešli na příd. Dračí zuby se už objevovaly kolem nás a jejich počet rostl. Moře bylo naštěstí klidné, takže by to mohl být i krásný pohled. Některé skály podemlelo vlnobití, takže byly v polovině tlustší než na úrovni moře. Loď se skoro nehoupala a vypadalo to, že skály přicházejí z moře jako houf mlčenlivých poutníků a postupují kolem nás. Nebe však šedlo a skály byly vidět čím dál hůř.

„Nespustíme kotvu?“ navrhl jsem kapitánovi.

„Moře je tu moc hluboké. A tam, kde se dno zvedá, bychom byli moc blízko skal.“ Pak mu cosi jako naděje blýsklo v očích. „Ale ponorka je také ohrožená!“

Nemělo smysl mu vysvětlovat, že na palubě Foktylu je zařízení, které umožňuje kapitánovi bezpečnou orientaci i v naprosté tmě, a že mu tedy mlha nevádí.

Kapitán vyhnal hlídku na vrchol předního stěžně, stál u kormidelníka a dával mu pokyny. Nechal skasat polovinu plachet a James Cook se jen opatrně sunul vpřed.

„Foktylus se ponořil!“ křičel shora Marek.

Využil chvilky, kdy si ho slečna Winthorpová přestala všímat, a vylezl na druhý stěžň brigy.

„Okamžitě slez!“ volala na něho.

„Já se slézt bojím!“ odpovídal jí posměšně.

„On si z nás dělá blázny,“ obrátila se ke mně.

„Co vidíš?“ ptal jsem se ho.

„Nic. Jen moře, skály. Jsou vidět čím dál hůř.“

„Zastavíme?“ obrátila se slečna ke kapitánovi.

„Bylo by to nebezpečné. Musíme pokračovat v cestě.“

„Mohli bychom se vrátit, když už nemáme ponorku v patách.“

„Skály jsou všude kolem nás,“ upozornil jsem ji. „Jsme uprostřed dračí tlamy.“

Dongovi muži se kupili kolem palubního zábradlí a hleděli na temné obrysy skal, plynoucí kolem nich. Kdopak z nich asi umí plavat? Předpokládal jsem, že nikdo. Mlčeli. Obličeje měli ztuhlé jako masky.

Kormidelník mhouřil oči. Mlha se mu srážela na řasách. Pomrkával, aby kapičky setřásl. Kapitán Kip mu dával polohlasně pokyny. Několikrát jsme minuli skalní stěnu o šířku dlaně a slyšeli jsme, jak vysoko nad našimi hlavami ráhna škrtají o vápencové skály. Kolem nás létali mořští rackové a ohlušivě křičeli. Vzduch byl nasycen pachem tlejících chaluh. Hlavou mi bleskla vzpomínka na podobně páchnoucí Orinoko.

Náhle mlha začala řídnout. Věděl jsem, že do volného moře je ještě daleko. Plavba ale bude bezpečnější, když pořádně uvidíme před sebe.

Rozjasnilo se. Fix se na mne usmál. I jemu se zdálo, že jsme z nejhoršího venku.

Pak jsme to uslyšeli.

Byl to ten dunivý zvuk, jako když se hluboko v podzemí hroutí opuštěné štoly. Slyšeli jsme ho už několikrát předtím, vždy když Virgil Adrian uváděl do chodu svůj nástroj zkázy.

Ohlédl jsem se na kormidelníka a vtom jsem to spatřil.

Asi dva kilometry za naší zádí se pomaličku zvedala vodní stěna. Byla to obávaná vlna tsunami, důsledek zemských otřesů. Největší tsunami historie byla zaznamenána před několika lety, po výbuchu sopky Krakatoa. Vlna dosáhla čtyřiceti metrů a připravila o život čtyřicet tisíc obyvatel indonéských ostrovů.

Jak vysoká byla stěna, která se na nás valila? Těžko odhadnout, ale jistě dost na to, aby nás dokázala vrhnout proti skalám jako třísku.

„Proto se ponořil,“ poznamenal klidně Fix. „Aby odpálil ten svůj pekelný stroj.“

Kormidelník si všiml, že se mu dívám přes rameno. Ohlédl se, a když uviděl, na co se dívám, pustil kormidlo, pokřižoval se, sepjál ruce a začal se se zavřenýma očima modlit.

Také Blunt se podíval dozadu. Chtěl něco říct, ale najednou se něco stalo před naší přídílí. V chuchvalcích mlhy se cosi mihlo a ozvala se rána. Někdo vykřikl. Napadlo mě, že jsme narazili na skálu. Loď však plula dál svou velebně nízkou rychlostí. Temné obrysy skal se nepřestávaly sunout kolem nás.

Zaslechl jsem hukot tsunami. Odhadoval jsem, že nás do dvou minut dostihne.

Pak následovalo trhnutí tak prudké, až jsem se zapotácel. Fix se chytil klobouku a Blunt upadl. Ohlédl jsem se po slečně Winthorpové. Ta se zoufale dívala vzhůru, kde se krčil ve strážním koši samozvaný plavčík Marek Davenport.

Teď už jsme opravdu narazili, blesklo mi hlavou. Hned nato jsem si uvědomil, že to bylo trhnutí směrem vpřed, jako by nás něco popadlo a šklublo námi.

Briga James Cook se rozjela stále rostoucí rychlostí.

Tsunami už byla vzdálená sotva půl kilometru. Znovu padala mlha a nad hlavou nám už slunce svítilo jen skrz tenkou vrstvu. Jasně jsme viděli, jak vlna proráží mezi skalami a rve se do úzkých mezer. Připomínala nějaké apokalyptické zvíře, vzpínající se, zuřivé, zběsile řvoucí.

Ale už se neblížila. Ujížděli jsme jí.

Paluba se naklonila, příd se na chvilku zvedla o dobré dva metry. Rozběhl jsem se vpřed. Prkna paluby byla mokrá a kluzká. Chytil jsem se zábradlí a chvilkami jsem musel skoro šplhat, než jsem se dostal k přídi. Naklonil jsem se přes zábradlí.

Kolem nás se dmuly vlny. Zdálo se mi, že vytvářejí jakýsi polštář, který nás vlevo i vpravo chrání před skalami. Stále rostly a naše rychlost stoupala. Příd se začala sklápět dolů, jako by ji něco táhlo i přes sílu vzdutých vln. Nechápal jsem, co se děje, a dokonce mě napadlo, že se nás tak jako na Foktylu zmocnila krakatrice. Až jsem to spatřil.

Do přídě brigy byla zaseknutá bronzová harpuna s okem na konci. K němu bylo připevněno silné ocelové lano. Mířilo šikmo dolů a mizelo mezi vlnami.

Litoval jsem, že vedle mne nestojí důmyslný detektiv Fix. Třeba by vyřešil záhadu, co tohle znamená...

Opatrně jsem se vrátil na záď a stručně vylíčil, co se děje.

„Říkal jste, že nás něco vleče?“ nevěřil svým uším kapitán Kip.

Kormidelník se přestal modlit a znovu se chopil kormidelního kola. Zavrtěl hlavou.

„S tímhle nehnu,“ řekl stručně.

Za dobu, co jsem byl na přídi, tsunami hodně ztratila na síle a už byla jen poloviční. Zdálo se mi dokonce, že se od ní vzdalujeme čím dál víc.

Napětí ze mne opadalo. Soustředil jsem se na určení naší polohy.

„Ještě pět kilometrů a jsme na širém moři,“ řekl jsem Kipovi.

„Kéž jsem vás nikdy nepotkal,“ odtušil a odvrátil se ode mne.

„Co to znamená?“ obořil se na mne Blunt.

„Opravdu to nevím.“

„Nevěřím vám. Je to vaše léčka. Tohle vám neprojde. Pirátství se pořád ještě trestá pověšením. Vzpomínáte, co jsem vám říkal? Že si zapíšu vaše poslední slova pod šibenicí? Netušil jsem, že je to na dosah ruky!“

„Jste posedlý fanatik, Blunte. Něco nás vleče pryč. Unikli jsme ztroskotání...“

„To vysvětlíte prokurátorovi před hrdelním soudem,“ odvětil novinář a povysunul hlavu na svém hubeném krku.

„Blunte, jsem trpělivý člověk, ale svoje meze mám. Viděl jste, že se na nás vrhla nepřátelská ponorka a zatlačila nás mezi skaliska.“

„Vidím, že nás pirátská ponorka vleče do zajetí!“ vypísl Blunt. „Jsem rád, že k tomuto odpornému zločinu došlo před očima zástupce nezávislého tisku.“ Zašermoval mi prstem před nosem. „Budete se z toho zodpovídat, Mauklere!“

Zavřel jsem oči a v duchu poděkoval svému učiteli. Opat Zatul mě naučil sebeovládání. Bez jeho výcviku by v příštích vteřinách Harry Blunt letěl do moře.

Když jsem oči otevřel, Blunt se mi zle smál do obličeje.

„Kdopak je ten pirát? Kdo nás vleče do horoucích pekel?“

Uvědomil jsem si, že je to velmi dobrá otázka. Obrátil jsem se k Fixovi, vzal ho za paži a spolu jsme obezřetně kráčeli k přídi.

Rychlost klesla, takže postup po kluzkých prknech už nebyl tak nebezpečný.

„Kdo je to,“ kývl jsem bradou vpřed, „kdopak nás vleče?“

„Je to jistě složitý technický problém. Harpunovat loď a vléci ji takovou rychlostí... To dokáže jen někdo, kdo je skutečný pán moří.“

Tušil jsem, koho má na mysli.

„Že by kapitán Nemo?!“

„Přesně tak. Možná hlídkuje tady nahoře. Byl svědkem toho, jak nás chtěl d'Artigas zničit. Ano, myslím, že to všechno jde velmi dobře dohromady. I když...“

„Copak?“

„Byla by to opravdu velká náhoda.“

Naklonil jsem se přes zábradlí. Viděl jsem bronzovou harpunu zaseknutou do přídě.

„Nezdá se vám, že je náš člen uvolněný? Není to trhlina?“

Fix si přidržel klobouk a také se nahnul přes zábradlí.

„Možná že se stavba lodi porušila,“ zabručel. „Nebylo by divu. Není stavěná na takový tah.“

Obrátil jsem se dozadu. Kip stál u svého kormidelníka a Blunt přešel k Dongovi a jeho lidem a něco jim vykládal. Slečna Winthorpová lákala Marka, aby slezl ze své pozorovatelný.

„Mně se tu líbí! Vidím daleko! To jsou strašně krásné skály!“ volal nadšeně.

„Bylo by na čase, aby nás Nemo uvolnil,“ poznamenal starostlivě Fix.

„Pokud je to Nemo. Jak mu to ale sdělit?“

„Třeba ho napadne, že...“

„Tak pojď dolů! Uvařím ti čaj, musíš být prostydlý.“

„Je mi tu teploučko,“ odporoval Marek a bylo slyšet, jak mu drkotají zuby. Slečna Winthorpová hněvivě pohodila hlavou a šla do kuchyně.

Přešel jsem k Bluntovi.

„Poslyšte, Blunte, mám už toho vašeho podezírání po krk.“

„Chápu, že vám moje odhalení vadí.“

„Jste novinář a chci vám sdělit závažné věci. Jste ochoten mě vyslechnout?“

„Jistě,“ řekl. „Pokračujte.“

„Z pověření britské vlády se snažím spolu s inspektorem Fixem odhalit skutečné záměry Virgila Adriana a jeho Impéria. Adrian shromáždil obrovské výzkumné a výrobní kapacity. Zatím se mu nedá dokázat nic špatného. Jisté ale je, že se obklopuje pochybnými lidmi.“

„To určitě,“ podotkl Blunt ironicky a díval se mi do očí.

„Jeho pravá ruka hrabě Raigast se účastnil i vládních jednání. Ve skutečnosti je to mezinárodně hledaný zločinec d'Artigas. Opakovaně se mne a moje přátele pokusil zabít. I ten poslední útok byl namířen proti nám.“

„Pokračujte.“

„Adrian má mocného protivníka. Nemůžeme to zatím plně dokázat, ale vše ukazuje na to, že tím protivníkem je kapitán Nemo. Jistě jste o něm už slyšel.“

„Jistě že ano. Dokonce jsem o něm sám psal.“

„Opravdu?“ zeptal jsem se potěšeně.

„Vedle hraběte d'Artigase je takzvaný kapitán Nemo další mezinárodní lupič a zločinec, po kterém pátrá policie všech civilizovaných států světa. Copak jste zapomněl, že byly vypraveny válečné lodě, aby našly a zničily jeho Nautilus, podmořskou loď, která se stala nástrojem zkázy!“ Opět se usmál svým povýšeným způsobem. „Mě neoslňte, Mauklere. O Nemovi vím všechno. Dokonce jsem se s ním setkal a udělal s ním rozhovor pro Daily Chronicle!“

* Viz román *Dvacet tisíc mil pod mořem*, Albatros, 2008.

Vtom vyšla slečna Winthorpová s dýmajícím čajníkem v ruce.

„Tak polez dolů, Marku. Nebo se začnu opravdu zlobit!“

Opět jsem si musel připomenout svého velkého učitele, abych v sobě posílil sebeovládání. Hledal jsem slova, abych tomu člověku vysvětlil, jak strašné a nespravedlivé pomluvy byl kapitán Nemo obětí.

Nestačil jsem však nic říct. Uslyšel jsem Fixův výkřik, pak se ozval praskot, naše loď sebou trhla a zakymácela se. Slečna Winthorpová se zapotácela a čajník upustila. Běžel jsem po rozkývané palubě k Fixovi, který se nakláněl přes zábradlí.

„Harpuna se vytrhla,“ hlásil mi. „Zdá se, že vytrhla část příďe.“

Také jsem se naklonil. Prasklina, kterou jsem prve viděl, se rozšířila a sahala od příďe asi pět metrů. Naštěstí byla vysoko nad čarou ponoru. Běžel k nám kapitán Kip.

„Co se stalo?“

Ukázal jsem mu poškozenou příď.

Kapitán Kip zaláteřil, jak se na mořského vlka sluší a patří.

„Není to velká škoda,“ uklidňoval jsem ho. „V Haiphongu vám loď opraví za pár dní.“

„Opraví, to určitě, ale kdo mi to zaplatí?“

Blížil se k nám Blunt.

„Můj list to nebude,“ šermoval rukama. „Vše, co se stalo, jde na vrub nezodpovědného počínání tohoto státního úředníka, který se spolčil s nejhoršími námořními lupiči. Vy budete předvolán jako svědek, kapitáne!“

„Nic jsem neviděl, jen díru v přídi mé lodi!“ hromoval. „Na to nepotřebuju být svědek. Jsem poškozený a vy to zaplatíte!“

„Jste povinen svědčit.“

„Na mé lodi mi nebudete poroučet, jaká je moje povinnost!“ obořil se na něho a jeho hromování mělo blahodárné účinky na moji duši.

Fix si té směšné hádky nevšímal a nakláněl se dál přes zábradlí.

„Trhlina se už nezvětšuje,“ hlásil po chvíli. „Pokud se nezhorší počasí, dostaneme se v pořádku do přístavu.“

„Stalo se něco?“ starala se slečna Winthorpová. Cupitala k nám. „Vy jste tu loď rozbili?“

„Všechno je v pořádku,“ uklidňoval jsem ji.

„Pěkně v pořádku. V přídi je díra jak barák!“ houkl kapitán.

„Můj ty smutku! To abychom ji nějak zadělali. Proč tu stojíte? Dělejte něco!“

„Tahle loď má druhého kapitána!?“ zahromoval Karel Kip. „Tak dost, oteď tu bude pořádek. Vy do podpalubí,“ ukázal na Donga a jeho lidi,

„a vy do kajuty. Na palubě nechci nikoho z vás vidět. Ani toho kluka! Kdepak je?“

„Něco vidím...!“ volal Marek ze strážního koše.

„Ty nemáš co vidět, nahoře mám hlídku. Koukej slézt, holomku, nebo opravdu vezmu pušku a sundám tě jako holuba.“

„Slečna Winthorpová něco spálila v kuchyni!“ nedal se zastrašit Marek.

Otočili jsme se, a opravdu, z otevřených dveří kuchyně se valil černý dým.

„Já jen vařila čaj,“ bránila se slečna.

Kapitán se rozběhl ke dveřím kuchyně. Z dýmu vyšlehly červené plameny. Hned nato se zpredu ozvala další rána. Tentokrát jsme se nemuseli naklánět přes zábradlí, abychom trhlinu viděli. Běžela od přídě přímo k nám.

„Proklatě! Hasit! Nejdřív hasit!“ velel kapitán.

„Kde jsou vědra?“ ptal jsem se.

„V kuchyni,“ odpověděl kapitán.

Ze dveří už šlehaly plameny. Chránil jsem si obličej rukama. Snad tu není náklad výbušnin jako na Chancelloru, napadlo mě.

„Člun! Spusťte člun!“

Kapitán usoudil, že zápas je marný, a věru že k tomu měl důvod. Prasklina se rychle šířila a dosáhla až ke kuchyni. Tím se otevřel přístup vzduchu do podpalubí.

Pět Kipových loďníků se dalo do práce. Rychle spouštěli na hladinu záchranný člun. Byla to otázka jen několika minut, námořníci byli dobře vycvičení a pracovali rychle a ukázněně.

„Tak nastupte,“ vyzval Kip Blunta. „Rychle. Dělejte, na co čekáte?“ houkl na Donga.

„Okamžitě slez,“ volala slečna na Marka. Tentokrát poslechl. Sjel dolů s veverčí obratností. Z tváře ušmudlané sazemi svítily vyděšené oči.

Blunt a jeho Vietnamci se nahrnuli do člunu. Sotva se chopili vesel, briga s ďábelským zapraskáním pukla v půli. Obě její části zachvátily plameny. Kapitán zůstal stát na kraji jedné z trosek a pobízel nás gesty.

„Pospěšte si! Dělejte!“

V rozlomené lodi doslova vybuchla hradba plamenů.

„Skočte...!“ slyšeli jsme Kipa. Praskání ohně téměř pohlcovalo jeho hlas.

Na záchranu bylo pozdě.

Ozval se třesk. Něco jsem zahlédl padat, vrhl jsem se k Hortenzii a Markovi a strhl je v poslední chvíli na palubu. To se vyvrátil zadní stěžeň

a dopadl přesně do míst, kde před zlomkem vteřiny stáli. Táhl jsem je k přídi, dál od ohně. Ovšem také dál od záchranného člunu.

Trosky lodi se staly hříčkou vln. Zůstali jsme na její pravé půlce. Přetočila se vnější stranou nad hladinu. Obratný Marek udržoval rovnováhu a pomáhal, seč mohl, slečně Winthorpové. Nejneobratněji si počínal Fix. Zdržovala ho péče o tvrdý klobouk, který mu klouzal z hlavy. Zář hořela, nicméně druhou polovinu lodi již zachvátily plameny úplně. Vlny ji posouvaly dozadu za nás, takže vytvořila jakousi hořící barikádu, která nás odřízla od záchranného člunu.

„On to nedopustí,“ uslyšel jsem v praskotu plamenů Fixův hlas.

„Kapitán Nemo?“

„Ano. Musí tu někde být. Určitě ví, že se harpuna vytrhla, a dovede si představit, jaké to může mít pro loď následky.“

Velmi opatrně jsme po všech čtyřech postupovali k přídi. Mohli jsme jen doufat, že nás vlny nerozbijí o dračí skály kolem nás. Hořící druhá polovina lodi už byla od nás padesát metrů. Vzplála jako věchet slámy. Kapitán Kip si musel myslet, že jsme v ohni zahynuli.

Zvedl se vítr. Celá zadní část naší poloviny už byla v jednom plameni. Doufal jsem, že zvedající se vlny požár uhasí. Krčili jsme se na přídi a sledovali souboj dvou živlů. Rackové rozčileně létali v širokých kruzích a snažili se překřičet sykot páry.

Prohlížel jsem si skály kolem nás. Kdyby některý z ostrůvků měl pozvolný břeh, mohl bych uvažovat o tom, že k němu doplaveme. Žádný takový jsem neviděl. Všechny byly nevlídné, kolmé a vlny se s řevem rozbíjely o kamenné stěny.

„Tady je,“ řekl klidně Fix.

Podíval jsem se ve směru jeho pohledu.

Mezi vlnami se objevilo cosi šedého. Ano, byla to loď, velmi nízká, s nezvykle ostrou přídí.

„Foktylus!“ vykřikla Hortenzie.

„Kdepak. Tohle je jiná loď,“ nesouhlasil s ní Marek.

Zřetelně jsme slyšeli její elektrický motor.

„Nautilus?“

„Ten je větší,“ namítl jsem Fixovi.

„Ponorka to ale je,“ upozorňoval detektiv.

Vlny námi smýkaly a byly tak vysoké, že jsme neznámý člun ztráceli z dohledu. Plameny se k nám blížily. Hortenzie si svlékla prohořelou kazajku a přikryla jí Markovi obličej, aby ho chránila před žářem. Leželi jsme uprostřed ohňového kruhu, který se každou vteřinou zužoval.

Lodice na nás namířila příďí. Elektrický motor zahučel.

Pochopil jsem kapitánův záměr.

„Připravte se. Narazí na nás. Skočíme na palubu!“

Ozval se třesk. Ostrá příď prorazila trosku brígy. Fix pomohl Hortenzii a Markovi a všichni jsme v pořádku přeskočili na ocelovou palubu elektrického člunu. Zbytky Jamese Cooka dohořívaly ve vlnách.

Z paluby ponorky vyjela válcovitá věž. Na palubu vyšel vysoký muž, nápadný pečlivě pěstěnými šedivými vousy a bohatou hřívou zcela bílých vlasů. Oblečený byl do žaketu a proužkovaných kalhot. V záři dohasínajícího požáru se zaleskly lakové boty. Muž mi podával ruku a v rukávu jsem spatřil zablýsknutí brilantového manžetového knoflíku.

„Jsem rád, že jsem vám mohl být užitečný, milý Mauklere,“ řekl muž vlídně.

Chvíli jsem se vzpíral uvěřit tomu, co jsem viděl, ale bylo tomu tak.

Přede mnou stál doktor Antekirt a my se octli na palubě jedné z lodí jeho flotily plavidel typu Električka.

SLAVNOST DRAKŮ

Život někdy přináší obrovské zvraty. V jednu chvíli jsme bojovali o holé životy na hořícím vraku lodi, doslova mezi ohněm a hlubokou vodou, a uplynula sotva hodina a seděli jsme, umytí, převlečení a na výsost spokojení v salonu Elektriky 7, člunu třetí generace v této třídě. Byl schopen plout trvalou rychlostí pětatřiceti uzlů. Doktor Antekirt ho navrhl především k hladinové plavbě, nicméně se s ním mohl pustit do hloubky dvou set metrů. O chod této padesátimetrové lodi se staral kapitán John Olduck s kormidelníkem a šest mužů posádky, dva z nich zastávali i službu kuchaře a doktorova komorníka. Za záchranu jsme vděčili kapitánově rozhodnosti a důvtipu a samozřejmě i neobyčejným vlastnostem lodi, navržené podle plánů doktora Antekirta.

Mohli jsme se těšit, že další cesta bude velmi pohodlná. Doktor přidělil slečně Winthorpové s Markem a také mně s Fixem hostinské kajuty v horní části lodi. Slečna vděčně přijala nabídku horké sprchy a kapitán slíbil, že neprodleně zařídí výměnu šatstva celé naší čtveřici. Marek našťestí nespotřeboval veškerou horkou vodu v zásobníku, takže zbyla i na Fixe a na mne, a když jsme se pak setkali v kapitánově kajutě nad šálky pravého marockého *za'ataru*, cítili jsme se jako v ráji, obklopeni vůní dobromyslu a mateřidoušky.

Předháněli jsme se v horlivosti, jak nejlépe Antekirtovi a Olduckovi poděkovat. Nevyhnutelně padla otázka, kde se tu doktor Antekirt vzal.

„Není třeba detektivního důvtipu vašeho přítele Huberta Fixe, abych našel zdroj informací o vašem počínání!“ usmál se doktor Antekirt. „Sotva jsem od vás dostal balíček s onou tajemnou mapou, byl jsem zvědav, kde

se právě nacházíte. Váš přítel Harry Blunt mě o tom na stránkách Daily Chronicle informoval, i když nikoli pravidelně a ne moc spolehlivě.“

„Co jste si o mně musel myslet!“

„Že jste únosce dětí, milý Mauklere! Jak se ukázalo, informace to byla v podstatě správná. Dítě se nachází ve vaší blízkosti a má se čile k světu, soudě podle spotřeby horké vody.“

„Ten dareba ji ale nepoužil na mytí!“ ozvala se slečna Winthorpová. „Usmyslil si, že předělá krabici od mýdla na ponorku a vytopil půlku koupelny!“

Antekirt vytáhl ze zásuvky výtisk Daily Chronicle. Na titulní straně se skvěl nápis **STOPA VEDE DO KOČINČINY**.

Stačilo mi přečíst si pár řádek a něco uvnitř mé mysli přemýšlelo, zda-li by ona Markem způsobená záplava stačila k utopení ničemy zvaného Harry Blunt.

S nasazením vlastního života pronikl náš zpravodaj do africké základny Inpéria v Sunnyville v podhůří Adrar des Ifoghas. Toto údajné Sunnyville není nic jiného než někdejší Blackland masového vraha Killera. Zde hostil předseda správní rady Inpéria Virgil Adrian osobního tajemníka lorda Salisburyho Jamese Mauklera. Jak se dočtete v našem článku na straně 5 se všemi podrobnostmi, v africkém ústraní pokračovala jednání mezi Adrianem a Mauklerem, která měla poškodit britské zájmy. Náš zpravodaj dále zjistil, že asijská základna Virgila Adriana se nachází na ostrově Tuan Chau. Náš list vysílá na tento ostrov výpravu, aby pan Harry Blunt mohl podat plné svědectví o spolčení světa peněz se světem politiky.

Noviny jsem předal Fixovi a četbu strany pět si odpustil.

„Podstatný byl pro mě údaj o ostrově Tuan Chau. Hned jsem se do té končiny vypravil. Moje Elekrika 7 v těchto mořích křižuje už dva týdny! Ostrov jsem navštívil a do značné míry prohledal, avšak kromě nádherných krápníkových jeskyní jsem na něm nic zvláštního neobjevil. Chystal jsem se odplout do Haiphongu a tam očekávat věci příští, když hlídka zahlédla loď v nesnázi a kapitán Olduck se v krátké chvíli rozhodl ohrožené plavidlo zachránit před vlnou tsunami. Ani on, ani já jsme pochopitelně netušili, kdo je na palubě!“

„Mysleli jsme si, že nás vleče Nautilus kapitána Nema!“

Doktor Antekirt přikývl.

„Kapitán Nemo je velký muž. Setkal jsem se s ním jen několikrát, naposledy mě navštívil na Antekirtě někdy před deseti lety. Právě on mi dal cenné rady pro stavbu mé Elektriky 7.“

„Navštívil vás se svým Nautilem?“

„Ano, ale říkal, že uvažuje o novém důmyslnějším stroji, který mu pomůže plnit jeho poslání. Nic bližšího mi neřekl. Zůstal tajemný jako vždy.“

„Do jisté míry tedy vděčíme za záchranu i jemu. Budu vám velmi zavázán, doktore, když nás dopravíte do Haiphongu. Tam posadíme slečnu a jejího svěřence na vzducholoď a pošleme je do Šanghaje za rodiči. My dva,“ pohlédl jsem na Fixe, „si najmeme jinou vzducholoď a budeme pokračovat v naší cestě.“

„Kam, smím-li se ptát?“

Nezamlčel jsem mu nic. Pozorně vyslechl moji zprávu o jednání Impéria s vládami sedmi mocností, o takzvané Louisianské smlouvě týkající se využití mořského dna. Nezamlčel jsem mu, že podle našeho názoru je to pouhá zástěrka nějakého podlého záměru Virgila Adriana a jeho společníka, jímž není nikdo jiný než obávaný pirát Gabriel d'Artigas.

„Velmi závažné,“ pokyvoval. „Jak chcete postupovat dál?“

Vyprávěl jsem mu o tom, jak jsme objevili v mapové místnosti Adrianovy vzducholodi Leviathan mapu Asie a že na ní bylo himálajské Rongpu označeno jako významný bod. „Tam se chceme vypravit a na místě prověřit, co Adrian chystá. Doufám, že letecké spojení tam najdu snadno.“

„Určitě,“ přisvědčil doktor. „Haiphong je dnes velký vzdušný přístav, ve kterém doplňují zásoby vodíku vzdušní obři putující na trase Indie-Čína, jakož i lodě ze směru Sumatra, Borneo a Jáva.“

Marek zarputile vraštil čelo, avšak v doktorově přítomnosti se neodvážil protestovat proti cestě do Šanghaje. Pomoc mu přišla z nečekané strany.

„Ten váš Tibet je v Číně, že?“ upřela na mne Hortenzie své nevinné oči.

„Určitě ne!“ zhrozil jsem se. „Je to obrovská země spravovaná světským i duchovním vládcem dalajlámou. S Čínou nemá a nebude mít nikdy nic společného, leda sousedství. To je vcelku klidné, protože ani ti nejchtivější čínští císaři neměli moc chuti dobývat pusté skalnaté území velké jako dvě Francie dohromady! Proč se ptáte?“

„Jen by mě zajímalo, zdali je ten váš Rongpu na cestě do Šanghaje.“

Rozesmála mě.

„Skoro, drahá Hortenzie, skoro. Je to oklika jen nějaké dva tisíce kilometrů dlouhá.“

„A to přece v době páry a elektřiny nic neznamená,“ řekli najednou jak Hortenzie, tak Antekirt.

„Navíc,“ přerušil Fix studium novin, „nájem jedné vzducholodi bude levnější než nájem dvou strojů.“

Bylo tedy dohodnuto, že do Rongpu poletíme společně a pak doprovodíme Hortenzii s Markem do Šanghaje. Zjistíme také, co se stalo s kapitánem Kipem, Bluntem a jejich lidmi. Pokud se nedostali do Haiphongu v pořádku, zorganizujeme záchrannou výpravu.

Vše bylo tedy jasné a mohli jsme se věnovat další důležité věci, totiž mapě, kterou jsme s Fixem poslali Antekirtovi do úschovy.

Průvodní dopis byl jen stručný a dlužil jsem doktorovi vysvětlení.

Antekirt vytáhl ze skříně kufřík z fialové kozinky, s mosaznými panty a zámky. Obřadně ho otevřel a vyňal z něho balíček. Rozložili jsme ho na stole. Přiznám se, že se mi trochu chvěly prsty, když jsem mapu rozkládal.

Před námi ležel kus plátna, neuměle vystřižený do tvaru kruhu. Ruka zkušeného kartografa nakreslila jakýsi složitý reliéf. Uprostřed pak autor mapy vyznačil cosi, co vypadalo jako stavba.

Mlčeli jsme, dokonce i Marek sebou přestal šít a upřeně mapu pozoroval. Doktor Antekirt na nás upíral tázavý zrak.

„Tuto mapu objevil Marek v tajné schránce ve výzkumném středisku Inpéria v Romfordu u Londýna. Středisko bylo v té době opuštěné a určené k likvidaci. Mapa byla tehdy pochopitelně úplná. Marek ji odnesl domů. V té době se jeho rodiče chystali na cesty. Když odjeli, slečna Winthorpová mapu objevila a v domnění, že ji Markův otec zapomněl doma, ji poslala leteckou poštou do hotelu v San Francisku, kde manželé Davenportovi tehdy bydleli.“

„Nemohla jsem vědět...“

„Nikdo vám nic nevyčítá, Hortenzie,“ usmál jsem se na ni.

„Tehdy byla úplná, předpokládám?“

„Samozřejmě. Pan Davenport myslel, že ručně kreslená mapa je bezcenná, a vyhodil ji. Zmocnil se jí tulák jménem Bunsby a vyrobil si z ní deštník.“

„To on jí ustříhl okraje, a zničil tak souřadnice?“

„Přesně tak.“

„Souřadnice...“ povzdechl doktor Antekirt. Pohlédl na Marka. „Ty jsi je viděl?“

„Ano, pane.“

„Myslíte, že by si Marek za určitých okolností dokázal na souřadnice vzpomenout?“

„V hypnóze by to možná šlo,“ přisvědčil doktor. „Nesmíme však spěchat. Jste všichni rozrušení a unavení a zvláště dětská mysl je otřesená.“

„Nejsem otřesený. Je mi dobře,“ bránil se Marek, „a dva tři kopečky zmrzliny by mi udělaly ještě líp!“

„Vydám v tom směru pokyny,“ slíbil doktor.

„O mapu měli mimořádný zájem agenti Inpéria a máme důvod k podezření, že necouvli před vraždou ubohého Bunsbyho. Ostatně tato vražda,“ obrátil jsem se na Fixe, který mlčky přikývl, „přispěla k našemu ujištění, že je Virgil Adrian ve skutečnosti padouch, maskovaný jako ušlechtilý lidumil.“

„Bylo moudré, že jste se jí zbavili a poslali mi ji,“ přikývl doktor. „Důležité je, že se zachovala. Třeba si Marek na souřadnice vzpomene, až jeho mozek ochladíme zmrzlinou. Co lépe působí na tvoji paměť? Vanilková, nebo jahodová?“

„Malinová, pane!“ vyhrkl Marek.

Třebaže jsme tajemství mapy nerozluštili, byl jsem plný naděje v budoucnost. Přítomnost doktora Antekirta na mě působila blahodárně. Souboj s Inpériem mi už nepřipadal tak beznadějný.

Kapitán Olduck ale trval na tom, že je třeba Elektriku 7 řádně prohlédnout. Zakotvil tedy v jednom z četných rybářských přístavů ostrova Cát Bà, kde se ukázalo, že se při vlečení Jamese Cooka poškodilo táhlo kormidla. Už hrozilo, že bude nutné Elektriku vytáhnout na břeh. Naštěstí se našlo dost obratných lovců perel, zvyklých na práci pod vodou, a ti pod Olduckovým vedením poškozenou součástku odmontovali a místní kovář se postaral o nápravu. Celá operace však trvala čtyři dny, takže jsme se na moře dostali až odpoledne 28. listopadu. Kapitán vedl loď opatrně, a teprve když se přesvědčil, že místní lidé odvedli dobrou práci, spustil motory naplno, bezpečně provedl Elektriku 7 labyrintem dračích zubů a do Rudé řeky jsme vpluli už po západu slunce. Jindy tak rušná vodní cesta byla teď jako vymetená, a tak jsme bez obtíží pokračovali v cestě do haiphongského přístavu Cua Cam.

Rudá řeka byla cítit bahnem. Po pravé ruce jsme měli stěnu neproniknutelné temnoty. To bylo území nikoho, nížina, do níž vpouštěl indočínský veletok při pravidelných záplavách miliony tun svých vod. Pohled z levoboku byl veselejší od chvíle, kdy jsme minuli palisády dělostřeleckých kasáren. Když jsem zde byl naposled, hořely na vrcholu jejich hradeb ohně. Teď zde byly elektrické reflektory, pravidelně zametající temnotu před sebou. Hned vedle kasáren se rozkládal obrovský dok společnosti Messagerie Maritime. Název společnosti složený z tisíců malých žárovek se dal přečíst

na průčelí hlavní skladové budovy. Při pohledu na něj zjihlo moje srdce rodilého Francouze. Tato společnost patřila k největším na světě a její loď, vybavené trubkovými kotli soustavy Belleville, budily závist i britské Admirality, jak jsem věděl ze zákulisních řečí. Na tuto společnost mohla být moje původní vlast právem hrdá.

Okázale osvětlený nebyl jen dok. Šňůry pestrobarevných lampionů zdobily i Concession Boulevard, haiphongské promenádní nábřeží, které se táhne až k vojenské nemocnici a Arsenalu. Přes pokročilou denní dobu bylo nábřeží plné lidí. Slyšeli jsme vzdálenou hudbu.

„Nějaká slavnost,“ podotkl doktor Antekirt. Pozorovali jsme to působivé divadlo, opření o nerezové zábradlí.

„Vietnamci slavnosti milují a využívají sebemenší příležitosti, aby se mohli společně na ulici radovat.“

Pluli jsme středem řeky. Zde jsme byli ve stínu a jen hodně bystrý zrak by ve tmě zahlédl obrys naší nízké lodi. Minuli jsme skvostně osvětlenou radnici a nemocnici. Zde iluminace končila a kolem nás se rozprostřela jen temnota. Kapitán zabočil vlevo do kanálu, který vedl k vnitřnímu haiphongskému přístavu. Nechal se vést světlem zelených a červených bójí.

„Se zdejší správou mám mimořádně dobré vztahy,“ vysvětloval Antekirt. „Mohu kdykoli využít bezpečí vojenského přístavu. Navíc, právě zde je zřízeno přístaviště vzducholodí. Už ho brzy uvidíme.“

„Nejraději bych se vydal na cestu hned,“ řekl jsem. „Od Rongpu nás dělí nějakých půl druhého tisíce kilometrů. Dobrá vzducholod' urazí tu vzdálenost za dva, nejdéle tři dny.“

„Už bychom měli vzdušný přístav vidět,“ ozval se nám za zády kapitán Olduck.

Dal pokyny a Električka teď plula velmi pomalu.

„Rozsviňte reflektor,“ navrhl Antekirt. „Vzdušný přístav leží vpravo.“

„Francouzská marina nebude nadšená,“ řekl kapitán pochybovačně.

„Budou to brát jako součást slavnostního osvětlení.“

Z vrcholku naší věže vytryskl kužel bílého světla.

„Můj ty bože,“ uklouzlo mi.

Záře reflektoru vyloupla ze tmy změt pokroucených kovových konstrukcí. Vzpomněl jsem si na bájnou Medúzu a její hadí vlasy. Tak nějak se ježily na všechny strany kovové traverzy, zkroucené do roztodivných tvarů. Jak jsme pluli kolem, stíny se míhaly a o to děsivější celé to divadlo bylo. To, co jsme spatřili, byly trosky vzdušného přístavu.

„Odtud asi žádné vzducholodě nelétají,“ ozval se Fix.

„Co uděláme?“ zeptal se kapitán Olduck.

„Vyčkáme do rána. Zdá se, že tu došlo k neštěstí a přístav doslova vyletěl do povětří. Jsem si jist, že koloniální správa neprodleně zřídila další. Letecká doprava mezi Západem a Východem nestojí a nepadá s jedním přístavištěm.“

Dal jsem Antekirtovi za pravdu. Kapitán Olduck zavedl Elektriku do malého doku vyhrazeného soukromým jachtám. Šli jsme spát ještě dřív, než dal kapitán vypnout motory. Nemusel jsem si dlouho opakovat, že nejhorší máme za sebou a že ráno se vše vyřeší. Jednotvárný hukot elektrických motorů člunu mě uspal rychleji, než to kdysi dokázala maminka svou ukolébavkou.

Probudila nás ostrá sluneční záře, nezdvořile pronikající do kajuty kulatým okénkem. Rychle jsme se umyli a spěchali na palubu. Doktor Antekirt s kapitánem Olduckem už nás čekali.

„Mám pro vás novinky,“ oslovil mě Antekirt. „Záchraný člun z Jamese Cooka v pořádku dorazil do přístavu. Loď byla pojištěná a pan Blunt, jak jsem se dozvěděl od dobře informovaného člověka, vyjednává s pojišťovnou.“

„To je výborná zpráva!“

„Mám bohužel i špatnou. Vzducholodě nelétají.“

„Cože? Copak koloniální správa nezřídila náhradní přístaviště?“

„To ano. Hned po výbuchu toho starého dala zřídít nové. Zároveň přijala opatření, aby se podobnému neštěstí zamezilo.“

Sotva to dořekl, k nebi vyletěla se sykotem raketa, táhnoucí za sebou chvost žlutého dýmu. Bezděky jsem škubl hlavou. Uslyšeli jsme jásot davu. Nábřeží bylo plné lidí. Sloupy veřejného osvětlení zdobily obrazy draků a pestrobarevné girlandy.

„Tohle bude trvat týden,“ poznamenal kapitán Olduck. „Oslava draků ochranitelů.“

„No ovšem,“ ujelo mi. „Připluli jsme ze Zátoky sestupujícího draka. Ti draci jsou všude.“ Obrátil jsem se ke kapitánovi. „Kde je to nové přístaviště?“

„Hned za Čínskou čtvrtí. Vedle cementárny. Postavili ho z opatrnosti stranou od středu města.“

Cesta to nebyla snadná. Haiphong je protkaný četnými kanály, ne nadarmo se mu říká Benátky Východu. Vezl nás člun ovládaný dvojicí veslařů, zdatných mužů v černém plátěném oděvu, s kulatým, nahoře zašpičatělým kloboukem na hlavě. I svůj člun si ozdobili papírovou figurou draka. Byli na tu potvoru hrdí a dávali najevo, že pocházejí v přímé následnické linii od prvních sto lidí, kteří se vylíhli z vajec draka Lac Long Quana.

Drak měl hlavu a tělo lva, muší křídla a na hlavě parůžky. Byl jsem Fixovi vděčný, že při pohledu na dračí parohy neměl žádné vtipné poznámky.

Po třiceti minutách jsme se dostali k cíli. Nové přístaviště vzducholodí mělo velkorysou rozlohu. Ne méně než patnáct doků, každý měl samostatný vyvíječ vodíku z obou stran chráněný hliněným valem, aby se zamezilo opakování tragédie, k níž došlo ve starém vzdušném přístavu. Vše tu bylo velmi moderní, připravené sloužit dopravě, s jedinou drobnou vadou. Zařízení nebylo v provozu, doky byly prázdné.

„Stačila jedna raketa a všechno šlo do vzduchu,“ vysvětloval mi kapitán Martinet, velitel vzdušného přístavu. Dostali jsme se k němu po dlouhém dohadování a rozčilování. Přijal nás ve své pracovně, skvostně zařízené řezbami ze vzácných dřev. U stropu se zvolna otáčel větrák, poháněný řemenicí. Upozornil mě, že řemenice je připojena k elektrickému motoru. „Všechny vzducholodě jsou v hangárech. Nikdo nesmí ani pootevřít jejich vrata, natož pak aby nějaká vzducholod' vystrčila nos. Vidíte?“ ukázal na okno. Kolem prosyčela žlutá raketa. „Stačilo by, aby nás trefila jedna z nich, a je po všem. I po nás,“ dodal s úsměvem.

„Slavnost nebude mít žádnou přestávku?“

„Ne, pane Mauklere. Potrvá týden a ujišťuji vás, že až skončí, nebe nad Haiphongem bude žluté kouřem, všem nám budou slzet oči a odevšud uslyšíte kýchání a kašláním. Za rok to ale začne znovu.“

„Kde je nejbližší vzdušný přístav?“

„Jeden, dokonce velkolepý, vzniká v Hanoji, sto kilometrů proti proudu Rudé řeky.“

„Vzniká?“

„Za tři měsíce by měl být hotov.“

„Nikde jinde žádný jiný není?“

„Je zde jedno malé vojenské přístaviště,“ řekl kapitán. „No a potom samozřejmě Saigon.“

„Poplujeme do Saigonu!“

„I tam se slaví velké vítězství draků nad čínskými nájezdníky,“ upozornil nás kapitán.

„Kde je to vojenské přístaviště?“

„Postavili ho v Bac Ha, v Tonkinských Alpách.“

„Tam se neoslavují draci?“

„Ne,“ usmál se Fixově otázce kapitán. „Tam draci nelétají.“

„To je tři sta kilometrů daleko,“ řekl jsem detektivovi.

„Jak to víte?“

„Vím,“ usmál jsem se teď já. „Pojedeme tedy do Bac Ha.“

„Jenže na to musíte mít povolení z Paříže.“

„Místní velitelství nám ho nevydá?“

„Dobrotivý bože, vy ani nesmíte vědět, že to přístaviště existuje! Je to přísně tajné vojenské zařízení. Víte, kolik je tu všude kolem špehů? Kdepak, musíte se obrátit na Paříž.“

Krčil rameny.

„Je to čistě byrokratická šikana. Znáte je, úředníky v metropoli. To my tady hájíme zájmy Francie. Bráníme naše území před útoky čínských oddílů skupiny Černá vlajka. Držíme je na uzdě. Učíme zdejší lidi číst a psát. Jednou z nich budou stejní Francouzi, jako jste vy nebo já.“

„Jsem Angličan,“ přerušil jsem ho.

„To nevadí, vypadáte na slušného člověka. Paříž vám to povolí, je to jenom formalita. Potřebují mít pocit důležitosti. Vzducholod' vám rádi půjčí a někdo na ministerstvu války to bude pokládat za svoji zásluhu. Dostane Řád čestné legie. Nás tady zatím budou žrát moskyti.“

„Dobrá, požádám je. Mohu použít váš hlasomluvu?“

„Bohužel, hlasomluvu nemáme. Musíte se obtěžovat na ústřední poštu, Boulevard Henri Rivière.“

„To je hned vedle Hôtel de Commerce,“ poznamenal jsem k Fixovi. Rozloučili jsme se s ochotným kapitánem a naši dva upachtění veslaři nás vysadili po dalších dvaceti minutách u kluzkého dřevěného můstku při ústí řečeného bulváru. Nemuseli jsme spěchat. Kapitán mě ujistil, že na ministerstvu války drží službu čtyřiaadvacet hodin denně, takže je jedno, kdy se na poštu dostavíme. Naštěstí nebyla daleko, jako ostatně nic v tomto milém, jindy tak tichém přístavu.

Opatrně jsme balancovali po nedbale připevněných prknech a dávali pozor, abychom nesletěli do bahna lemujícího nábřeží. Nebe už bylo pořádně počmárané kouřem z raket, a to byl teprve začátek slavnosti!

Poštovní úřad sídlí v Haiphongu v nárožní jednopatrové budově s legračními mansardami, vestavěnými do břidlicové střechy, přesně v pařížském stylu. Jeho průčelí je nápadné ozdobným obloukem, nad nímž se skví veliké hodiny. Teď tu byl připevněn veliký zlatý drak. Na stožáru se třepotala trojbarevná vlajka mé rodné vlasti. V nebezpečné blízkosti vlajky občas prosvíštěla menší raketa. Po ulici běhali uličníci a odpalovali podobné petardy rovnou z ruky a mně se zdálo, že se pokoušejí do trikolory trefit.

Uvnitř budovy byl příjemný chládek a ticho, pravý to balzám pro naše uši, napůl ohlušené sykotem raket. Jak jsem zjistil pohledem na informační tabuli, veřejný hlasomluvu najdeme u okénka dvanáct, vlevo vzadu v hlavní hale pošty.

Okénko jsme našli snadno. U něho, se sluchátkem v ruce, stál Harry Blunt, zpravodaj listu Daily Chronicle.

Neviděl nás, stál čelem k úředníkovi. Odkládal zrovna sluchátko, do kapsy si vkládal nějaký papír a něco úředníkovi povídal. Byl jsem zvědav, co asi. Úředník byl Francouz. S Bluntovou francouzštinou jsem už měl to potěšení se seznámit. Zdálo se mi, že úředník Bluntovi nerozumí. Zaslechl jsem slovo „pojišťovna“. Napadlo mě, že Blunt řeší zkázu lodi James Cook.

„Jsem rád, že jste v pořádku, Blunte. Potřebujete pomoc?“

„Vy zde?“ neovládl svoje překvapení. Pak se nejistě ohlédl po úředníkovi. „Ten hlupák neumí jediné slovo anglicky!“

„Je to francouzský úředník na francouzském území.“ Usmál jsem se na něho. „Potřebujete vyjednat u pojišťovny náhradu za zničenou loď, nemám pravdu?“

„Za zkázu lodi nesete odpovědnost vy!“ vyjel proti mně Blunt, který se už vzpamatoval.

„Nemá smysl se o tom hádat. Jde přece o kapitána Kipa. Nechceme ho přivést na mizinu.“

Úředník mluvil poněkud drmolivým nářečím. Pocházel, řekl bych, odněkud z Bretaně a jeho *patois* bylo hodně, dejme tomu, osobité. Byl však velmi ochotný a spojil mě s centrálou místní pobočky Lloydovy pojišťovny. Tamní úředník byl Angličan, načež se ukázalo, že kapitán Kip už pojišťovnu navštívil a dosáhl uspokojivého plnění.

„Můžeme tedy pustit Karla Kipa z hlavy, milý Blunte. Dokázal se o sebe postarat sám. Mohu teď použít zdejší hlasomluvy? Potřebuji mluvit s Paříží.“

Blunt na chvíli strnul a pak zavrtěl hlavou.

„Ještě něco potřebuji zařídit.“

Obrátil jsem se na Fixe a pokrčil rameny.

„Máme času dost. Poslužte si, počkáme. Nepotřebujeme nic důležitého.“

Blunt se nadýchl a obrátil se k okénku.

„Kam to bude?“ uslyšel jsem úředníka. Opakoval svoji otázku několikrát, až se na mě Blunt obrátil.

„Co to povídá?“

„S kým chcete mluvit.“

„No přece s redakcí Daily Chronicle.“

„Tak mu to řekněte.“

Blunt se vzpamatoval a našťavaně vytáhl z kapsy papír, který tam prve schoval, a podal ho do okénka. Úředník ho vzal, podíval se na něj a na tváři

se mu objevilo překvapení. Chvilku pracoval u své ústředny, cosi povídal do mikrofonu a poté pokynul Bluntovi, aby hovořil.

Novinář se chopil sluchátka.

„Počkáme,“ řekl jsem Fixovi.

Podíval jsem se na hodinky, abych si zkontroloval, jak dlouho bude Blunt hovořit.

„Mám pocit...“

„Copak?“

„Že je něco jako časová kvóta na mezistátní hovory.“

„Cože?“

„Takové jsme ve Scotland Yardu měli instrukce. Varovali nás, abychom hovory zbytečně nenatahovali.“

Přiblížil jsem se k Bluntovi.

Ten zrovna dostal spojení a něco říkal do mluvítka. Ukázal jsem mu hodinky.

„Prosím... Žádám vás o laskavost.“

„Hovořím!“ štěkl po mně.

„Vidím. Rád bych taky hovořil. Prosím vás.“

Chvilku zaváhal, pak pohodil hlavou.

„Tak poslechněte!“ Obrátil se zase zády a zvedl hlas, abych slyšel, co říká. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: Buď světlo! A bylo světlo.“

Harry Blunt citoval Bibli!

„Nasadím mu policejní páku a vyvedu ho ven,“ sykl mi Fix do ucha.

„Tak se gentleman nechová! Počkáme. Třeba se unaví. Nebo mu dojdou peníze.“

„Dobrá, počkáme.“

Blunt hovořil ještě čtyřicet minut. Pak přestal a vítězoslavně se k nám otočil. Úředník za jeho zády zatáhl okénko číslo dvanáct.

„Kvóta vypršela. Provoz obnoven zítra v devět ráno.“

Pohodil hlavou a vzpřímen, jako by spolkl pravítko, vypochoďoval z pošty na ulici.

Na palubě Električky 7 jsme pak drželi poradu, jak se zachováme. Musíme počkat do zítřka, abychom získali povolení. Hodně času jsme samozřejmě strávili nad Markovou mapou. Marek si lámal hlavu, zdali si vzpomene, co bylo kolem ní napsáno. Doktor Antekirt ho nabádal, ať si s tím neláme hlavu. Naopak, čím více se bude snažit vzpomínku vyprostit, tím hlouběji zapadne.

Takový pokyn Marek rád splnil a odběhl. Za pár hodin už byl na Elektrice jako doma a jeho obličej a oblečení mohly sloužit jako vzorník všech druhů olejů a vazelin, používaných při údržbě složitého ústrojí lodi.

„Věřím, že se mi to tajemství podaří odhalit,“ řekl nám doktor Antekirt. „Chlapec se musí uvolnit. Zatím z něho cítím jakousi nejistotu a nervozitu.“

„Vážně?“ divila se slečna Winthorpová. „Tohle by mě nikdy nenapadlo.“

„Jsem pro něho cizí člověk. Časem vznikne mezi námi pouto a budu moci na něho uplatnit hypnózu.“

„Aby se mu nic nestalo!“

„Neobávejte se, slečno Hortenzie. Mám v tomto ohledu veliké zkušenosti.“

„Věříte, že zjistíme, co mapa obsahuje?“

„Naprosto,“ odpověděl mi Antekirt.

Tiše jsme si prohlíželi zbytek mapy, která putovala přes polovinu zeměkoule, než se dostala do haiphongského přístavu. Napínal jsem všechny svoje zeměpisné schopnosti, abych rozluštil tajemství vrstevnic, které zde byly nakreslené. Byla to marná námaha. Neznal jsem měřítko ani odstup mezi vrstevnicemi. Určitým vodítkem mohl být náskres stavby, nedaleko středu mapy. Už když jsem mapu zkoumal v San Francisku poprvé, zdálo se mi, že náskres stavby je spíš symbol než plán nějaké budovy a že tedy není ve stejném měřítku, v jakém je nakreslená mapa.

„Zítرا budu na poště první,“ řekl jsem pevně. „Kapitán Martinet mě ujistil, že jde o formalitu.“

„Francouzská byrokracie!“ neodpustil si Fix poznámku.

„O nic horší než ta britská,“ odsekl jsem.

Dovnitř vpadl Marek.

„Ty ale vypadáš!“ spráskla ruce slečna Winthorpová.

„Prasklo těsnění čerpadla.“

„Nešlo ho utěsnit něčím jiným než tvýma ušima?“ divila se vychovatelka. „Ty jeden...“

„Byl tu jeden pán,“ skočil jí do řeči Marek.

„Jaký?“

Vešel kapitán Olduck.

„Nestojí za řeč,“ vrtěl hlavou.

„Nechápu.“

„V každém přístavu se potulují zkrachovalé existence. Jeden nabízí tajemství pirátského pokladu, jiný zase elixír věčného mládí, získaný od místních šamanů. Že se nestydí.“

„Nerozumím.“

„Většinou to jsou starší lidé. Opilci, nepoctivci. Sklouzli po šikmé ploše a už se nikdy nedostali zpátky.“

„Máte pravdu, kapitáne. V každé přístavní krčmě nějakého najdete,“ přisvědčil jsem.

„Divné je, že tenhle byl mladý. Brzy padl na dno, jen co je pravda.“

„Třeba nepadl,“ namítal Marek.

„Co chtěl? Nabízel pirátský poklad?“

„Ne. Nabízel vzducholod.“

„Cože?“

„Slyšel někde, že potřebujeme vzdušnou dopravu,“ navázal na Marka kapitán Olduck. „To víte, Haiphong. Je to pořád ještě napůl rybářská vesnice. Všechno se tu rozkřikne.“

„Poslední, co potřebujeme, je pobuda, který by se nám pletl pod nohy,“ zabručel Fix.

„Mně tak nepřipadal,“ řekl Marek.

„Uzavřeme dohodu, Marku. Počkáme, až tady budeš kapitánem, a pak budeš rozhodovat, kdo je pobuda a kdo ne,“ řekl mu Olduck.

Zdálo se mi to trochu necitlivé.

„Nemrač se. Nepotřebujeme žádnou cizí vzdušnou dopravu. Zítra dostanu povolení a už v poledne můžeme být ve vzduchu. Poveze nás vojenská vzducholod. Na francouzské letectvo je spolehnutí!“

„Jen aby vás zase nepředběhl ten protiva Blunt,“ starala se slečna Winthorpová.

„To se nestane,“ odvětil jí kapitán Olduck.

„Jak si můžete být tak jist?“

„Pan Maukler si přivstane,“ odpověděl jí kapitán, aniž hnul brvou.

Mohl to být pohodový, odpočinkový den, nebýt pekelného hluku odpalovaných raket. Kapitán Martinet neměl úplně pravdu, když říkal, že za tři dny budeme slzet a kašlat. V krku nás škrábalo už odpoledne a večer jsme se uchýlili do jídelny a kapitán Olduck vážně přemýšlel o tom, že se s Elektrikou ponoří pod hladinu. Bohužel loď nešlo vyvětrat, jinak bychom ten nápad vřele podporovali.

V noci našťastí raketová palba utichla nedlouho po půlnoci a svěží vítr vanoucí od moře zahnal mraky dýmu k Tonkinským Alpám. Posledního listopadového dne jsem se probudil časně. Fixe jsem nechal spát a na poštu jsem se vypravil krátce po osmé, aby mě Blunt opravdu nemohl předhonit. K poštovnímu úřadu jsem došel v půl deváté. Byl jsem zde první a rád jsem počkal oněch třicet minut na otevření. Když jsem pak kráčel

dvoranou k okénku číslo dvanáct, rozhlížel jsem se kolem sebe, aby se snad Blunt odněkud nevyonořil a nepředběhl mě. Nic takového se naštěstí nestalo. Úředník právě otevřel přepážku. Na mou žádost mě spojil s ministerstvem války v Paříži. Během pěti minut jsem hovořil s operačním důstojníkem a ten mě předal důstojníkovi odpovídajícímu za vzdušné síly, který se představil jako kapitán Richard. Slyšel jsem ho tak jasně, jako by stál vedle mne.

„Jmenuji se Maukler, James Maukler,“ představil jsem se mu.

„Jak prosím?“

Opakoval jsem mu své jméno.

„Nejste tajemník britského ministra zahraničí lorda Salisburyho?“

Potěšilo mě, že na francouzském ministerstvu války slouží tak dobře informovaný muž s mezinárodním rozhledem.

„Ano, to jsem já, kapitáne.“

Po chvíli ticha se ozvalo:

„Co si přejete, pane... Mauklere?“

Vysvětloval jsem, že potřebujeme z vážných důvodů letět do Tibetu. Letecká doprava v Tonkinském zálivu je blokována dračí slavností, a proto žádám o uvolnění vojenské vzducholodě ze základny v Bac Ha.

„Vzducholodě ze základny v Bac Ha, rozuměl jsem dobře?“

„Velmi správně. Jsem pochopitelně připraven hradit veškeré náklady. Kdyby bylo nutno, moje ministerstvo požádá oficiální cestou...“

„Jak jste se dozvěděl, že je v Bac Ha letecká základna?“

Tón jeho hlasu se mi pranic nelíbil.

„Běžnou cestou.“

„Kdepak. Vy jste se to dozvěděl špionážní cestou. Jste vyzvědač a veřejný nepřítel. Ten chlapec, Marek Davenport, je stále s vámi?“

„Ano, pane kapitáne.“

„Takže únos se potvrdil!“

„Mýlíte se. Ve skutečnosti...“

„Vysvětlíte to jindy a jinde. Jsem moc rád, že jste mi zavolal. Víme teď přesně, kde jste, a dám úřadům v Haiphongu pokyny k vašemu zatčení. Radím vám, abyste nekladl odpor a nepokoušel se z Haiphongu uniknout. Jak vašemu zraku jistě neušlo, je to v podstatě pevnost. Pokus o útěk bude vnímán jako přitěžující okolnost. Což vás nemusí trápit, protože soud pravděpodobně rozhodne o trestu smrti. Poděkujte koloniální správě, že zrušila popravu rozdrčení slonem a zavedla civilizovanou popravu zastřelením za úsvitu. To bude váš osud, pane Mauklere. Bůh dej odpuštění vaší duši.“

Vracel jsem se na Elektriku jako spráskaný pes.

Na lávce z nábřeží mě čekal Marek.

„Strýčku Jamesi, byl tu další pán a...“

„...nabízel své služby?“

„Kdepak. Chtěl vědět, kam máme namířeno. Hodně se na to vyptával.“

Že by to byl tajný policista? To by si horlivý kapitán Richard opravdu pospíšil. Znal moje jméno. To mohlo znamenat jediné, že dostal úřední cestou nějakou zprávu, cosi jako popis osoby nebo zatykač. Kvůli únosu? Mohl se přesvědčit, že chlapec se pohybuje svobodně, že není svázaný a hozený do kouta nějaké kobky. Krom toho tu bylo vyzvědačství. Z něho mě obvinili už v Transylvánii a lord Salisbury mě na oko propustil ze svých služeb. Že by nedorozumění přerostlo do skutečné aféry?

Nebo to byl nějaký podraz Inpéria.

Virgil Adrian má přece svoje lidi všude. Vzpomněl jsem si, jak snadno našli manžele Davenportovy a zjistili, kam z Kapského Města odjeli. V Haiphongu má svoji velkou obchodní základnu francouzská Messagerie Maritime. Virgil Adrian jistě nenechal svému soupeři volný prostor k podnikání. Kde jinde by jeho špehové měli působit, když ne v přístavu? A koho jiného měl špeh oslovit než malého bezelstného chlapce?

„Cos mu řekl?“ zeptal jsem se Marka.

„Jen takové hlouposti.“

Nad našimi hlavami prosvištěla celá letka raket. Chtěl jsem z chlapce vypáčit, co vlastně neznámému namluvil. Na můstku ale nebylo bezpečno. Dal jsem mu pokyn, abychom se raději schovali. Vzal to možná až příliš vážně. Do jídelny za svými přáteli jsem došel sám, Marek někde cestou zmizel.

Čertovský kluk!

„To je nadělení,“ poznamenal Fix, když jsem v jídelně vypověděl, jak jsem na poště pořídil.

„Měli bychom co nejdřív odplout,“ řekl Antekirt.

„To nemohu připustit. Kdybych odsud s vámi zmizel, zatáhl bych vás do nepříjemností. Ne. Půjdu před soud a obhájím se.“

„Nebo se neobhájíte.“

„Odhalili jsme údajného hraběte Raigasta jako mezinárodně hledaného piráta Gabriela d'Artigase. To musí přesvědčit každý soud!“

„Pane Mauklere...“ ozval se od dveří kapitán Olduck. K poradě jsme ho nepřizvali. Musel mít hodně vážný důvod pro to, aby bez zaklepání otevřel dveře a vešel.

„Co se děje?“

„Na nábřeží je oddíl cizineckých legionářů a nějaký civilista. Patrně policista. Ptá se po vás.“

„To šlo rychle,“ řekl Fix. „Zpropadený hlasomluv! Zpropadené století páry a elektřiny! Ten kapitán Richard opravdu nezahálí.“

„Přišli mě zatknout?“

„O tom nepochybujte.“

„Okamžitě odplujeme,“ řekl Olduckovi Antekirt. „Jakmile za vámi zaklapnou dveře vězení, Virgil Adrian zvítězí.“

Kapitán přešlapoval.

„Opravdu chcete, abychom vyrazili?“ ptal se Antekirta.

„Ne!“ vykřikl jsem.

„Ano!“

„Pane,“ řekl Olduck nejistě, „můj kapitánský patent...“

Jistě by přišel o hodnotu, kdyby neuposlechl výzvu představitele francouzské koloniální správy. Doktor Antekirt byl nadmíru čestný muž. Uvědomoval si, že nemá právo nutit svého kapitána přestoupit zákon. Zároveň si uvědomoval, co všechno je v sázce. I já byl rozpolcený.

„Strýčku Jamesi!“ uslyšel jsem Markův hlásek.

Ten kluk mi tady opravdu chyběl.

„Nemám teď čas, chlapče.“

„Ty nemáš nikdy čas, když ti chci říct něco důležitého.“

Ano, svého času jsem ho odbyl, když mě chtěl upozornit na přítomnost Harryho Blunta na palubě Leviathanu. Třeba bych dnes nečelil hrozbě popravčí čety, kdybych ho tehdy vyslyšel.

„To je ten pán, strýčku.“

„Jaký pán?“

Kapitán Olduck uvolnil místo ve dveřích a dovnitř vešel asi dvacetiletý muž, promočený až na kost. Hubený byl jako fakír a vlasy měl poněkud divoce rozevláté. Tváře si ale hladce holil a držel se vzpřímeně. Díval se na mne jasnýma modrýma očima.

„Slyšel jsem o vašich potížích, pane Mauklere,“ řekl mi. „Jmenuji se Juraj Kmitko a moje letadlo těžší vzduchu je vám k službám.“

SVĚTLO V TEMNOTĚ

Když jsem později vzpomínal, co se tehdy událo v Antekirtově najatém kotvišti, nemohl jsem se ubránit úsměvu. Ovšem tenkrát mi do smíchu nebylo.

„Nejdřív byste se měl převléct do suchého,“ řekl jsem tomu hubenému muži.

„Skočil do vody a na Elektriku doplaval,“ vysvětloval Marek.

„Oceňuji vaši obětavost, ale v tuhle chvíli se vám nemohu věnovat. Nejspíš budu zatčen.“

„Ale vy nemusíte...“

„Mýlíte se, pane...“

„Kmitko.“

„Jistě, pane Kmitko. Promiňte, že jsem zapomněl, máte zvláštní jméno. Nemám teď čas se vaši věcí zabývat. Musím se podrobit nepříjemné proceduře, které se říká zatčení. Jednou také pochopíte smysl úcty k zákonu.“

Možná že jsem se těmi slovy Antekirta dotkl, protože to byl on, kdo navrhoval, abychom práskli do bot a nechali policistu na nábřeží. Muž však zachoval klid.

„Jsem poslední, kdo by nechtěl respektovat právo,“ řekl vážně. „Věnoval jsem hodně času právním systémům významných zemí, jako je Británie, Francie, Německo, Rakousko, Amerika a Itálie. Zatčení je právní akt a nemůže být postaven na libovůli nějakého úředníka, který hlasomluvem dá pokyn jinému úředníkovi.“

„Doktor má pravdu,“ bručel Fix. „Se zatčením je spojená spousta papírování.“

„Zvláště pak na francouzské půdě, přičemž vy jste britský občan a nalézáte se na palubě lodi plující pod vlajkou svobodného státu Antekirta. Pojdme na palubu a přesvědčíme se, zda je zdejší francouzská policie ochotná a schopná držet se práva. Jsem zvědav, jak se vyrovná s *Code pénal* z roku 1810, zvláště pak s jeho Knihou III. s ohledem na Kapitulu I. pojednávající o zločinech proti bezpečnosti státu.“

Bylo vidět, že milý doktor má Napoleonův zákoník dobře nastudovaný, a zdálo se dokonce, že se na setkání s policistou těší.

Ukázalo se, že policisté jsou dva a legionáři jim dělají ozbrojený doprovod. Na první pohled bylo zřejmé, že to jsou vojáci se zkušenostmi z bojů s Černou vlajkou. Patřili k prvnímu pluku, a pokud jsem si vzpomněl, právě oni se nedávno proslavili pod vedením generála de Negriera u Lang Sonu v jedné z velkých bitev francouzsko-čínské války.

Oba policisté byli vysloužilí vojáci, jak se dalo usuzovat z jejich držení těla. Doktor Antekirt jim vyšel po můstku vstříc. Držel jsem se dva kroky za ním. Fix se slečnou Winthorповou, Markem a námořníky zůstali na palubě Elektriky. Marek trochu natahoval moldánky. Dal jsem mu rukou pokyn, aby se uklidnil, že všechno jistě dobře dopadne.

Antekirt pozdravil, oba policisté zdvořile odpověděli.

„Vy jste James Maukler?“ zeptal se ho starší z nich. Na hlavě neměl tvrdý klobouk, jaký nosil Fix, nýbrž proutěný panamák, stejně jako jeho druh. Oba byli v dobré kondici, třebaže poněkud při těle.

„Jmenuji se doktor Antekirt a jsem právní zástupce zde přítomného Jamese Mauklera.“

„Výborně. Jsem komisař Delpierre. Poprosím oba pány, aby nás následovali na komisařství. Bryčka čeká.“

Ukázal na kočár s dvěma unavenými grošáky. Ti byli vyděšení raketami, hrabali kopyty a frkali. Nevšímali si ani pytle se senem zavěšeného na oji přímo před tlamami.

„Po právní stránce jde o složitou záležitost, pane komisaři. Věřím, že máte svoje papíry v pořádku.“

Komisař Delpierre se usmál. By to lišák všemi mastmi mazaný.

„Pane doktore, jsem v čele sboru v Haiphongu patnáct let. Moc dobře vím, že je pan Maukler Angličan a vaši vlajky jsem si také všiml.“ Pokynul svému asistentovi a ten vytáhl z kapsy svazek listin. „Možná že jste dobrý advokát, *sieur Antekirt*, ale na mě si nepřijďte. Právo mám v malíčku. Všechno jsem připravil do nejmenších podrobností. Naopak, vítám přítomnost právně vzdělané osoby, protože nesrovnalosti při zatčení mnohdy komplikují průběh soudního řízení. Prostudujte si listiny, pane doktore,

a zde na tomto formuláři mi podepíšete, že jste vše prozkoumal a shledal nezávadným. Henri, prosím o pero a kalamář.“

Lejster bylo asi patnáct. Ano, byli jsme na francouzské půdě a v ní se lejstrům daří. Asistent vytáhl z náprsní kapsy pouzdro s násadkou a u opasku mu visela pečlivě zašroubovaná baňka s inkoustem. Muž sloužil jako pochodující kancelář.

Komisař Delpierre obřadně Antekirtovi papíry podával.

V tu chvíli se nám nad hlavami rozprskla raketa. Bylo to opravdu hodně nízko, možná méně než deset metrů. Z hlavice se vysypaly žhavé jiskry a padaly na nás jako ohnivý déšť. Lejstra vzplála komisaři v ruce.

„*Nom de Dieu!*“ vykřikl vyděšeně. „Dělejte s tím něco, Henri, *sacré mille tonnerre!*“

Asistent mu svazek listin vytrhl z rukou a zamával jím, aby oheň uhasil. Dosáhl pravého opaku, rozdmýchal ho. Rozhodil popálené ruce. Hořící papíry vyletěly do vzduchu.

Komisař se hněvivě obrátil na své cizinecké legionáře. Ti tu stáli ve střehu s puškami v rukou.

„Co tu civíte? *Feu, feu!*“

Legionáři, jak se později ukázalo rodilí Němci, znali hlavně ten přenesený význam francouzského slova *feu*, označujícího oheň. Je to vojenský povel k palbě. Místo aby pomohli papíry uhasit, usoudili, že jsou napadeni ze vzduchu, a vystřelili salvu. Tím ovšem zasáhli nejméně čtyři další rakety. To teprve nastal ten správný ohnivý déšť! Oba policisté se rozběhli do úkrytu. Komisaři Delpierrovi chytl panamák. Strhl ho z hlavy a ve zmatku ho vrazil asistentovi do ruky. Ohnivý déšť byl opravdu dotěrný. Zacouvali jsme po můstku na palubu Električky a hleděli se rychle schovat v útrobách lodi. Všude dopadaly žhavé zbytky raket.

„To bylo jak na zavolanou!“ smál se Fix. „Člověk by řekl, že to někdo udělal schválně. Snad si nepomyslí, že jsme to udělali my.“

„Myslet si to mohou, ale nedokážou to před soudem,“ usmíval se doktor Antekirt. „První kolo dopadlo dobře.“

„Oni se vrátí,“ namítl jsem. „Francouzští úředníci dovedou plodit lejstra s udivující rychlostí.“

„Venku hoří!“ vpadl dovnitř kapitán Olduck. „Dal jsem pokyn odrazit od břehu. V doku vzplanuly nějaké kolny.“

„Pane kapitáne...“

Dovnitř se protáhl hubený muž oblečený do nepadnoucího námořnického oděvu. „Když už plujeme, nemohli bychom se přesunout k *Messagerie Maritime*?“

„Proč zrovna tam?“

„Mám tam najatý hangár pro svůj létající stroj.“

Teprve teď mi došlo, že je to ten, jak se jmenuje, Kmitko, který nám nabízel službu svého letadla. Nervy jsem měl trochu napružené.

„Pan kapitán sám usoudí, kam popluje!“ řekl jsem mu nevrle, abych mu ukázal, že tu není vítán.

„Tak jako tak musíte doprostřed Rudé řeky,“ naléhal. „Budovy Messagerie Maritime leží po proudu, kousek odtud.“

Podíval se na Antekirta. Po proudu, to znamená směrem k volnému moři, pryč z Haiphongu, dál od komisaře Delpierra. Antekirt spokojeně přikývl.

„My neprcháme. Jen se stahujeme z nebezpečné oblasti.“

V tom měl bezpochyby pravdu. Vítr rychle šířil plameny po celé délce nábreží, zachvátily už i střechy několika budov na Concession Boulevard. Všiml jsem si, že rakety nepřestávají létat. Lidé, kteří je někde za městem odpalovali, nevěděli, co se v centru děje. Ani přístaviště u Boulevard de la République nebyla bezpečná. Panoval tu velký zmatek. Žádný dům sice nehořel, ale hemžili se tu lidé a nebylo na první pohled zřejmé, zdali se chystají bojovat s požárem, nebo rabovat. Minuli jsme i nádraží úzkokolejně dráhy, která jednou spojí Hanoj se Saigonom na jihu země. Kmitko zvolna ztrácel výraz napětí, a když jsme se přiblížili k doku Messagerie Maritime, docela zářil.

„Uvidíte, že se vám bude moje letadlo zamlouvat!“

„Pane Kmitko,“ řekl jsem mu s veškerou zdvořilostí, jakou jsem za daných okolností byl schopen vložit do hlasu, „máme vážné starosti. Vaši snahu pomoci nám oceňuji. Máte jistě skvělé letadlo. Přeji vám úspěch. Vždy jsem byl přítelem směklých technických projektů. Teď ale není ta správná chvíle na obdivování nějakých hokusů pokusů. Pane kapitáne,“ obrátil jsem se na Olducka, „prosím, vyprovodte pána na břeh.“

„Ale pane Mauklere,“ namítl Kmitko.

„Pojďme, prosím,“ řekl kapitán Olduck.

Ještě ve dveřích se Kmitko pokusil něco říct. Kapitán přitvrdil a doslova ho vyhodil ven.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se Fixe. Rozhlédl jsem se kolem sebe. „Neviděli jste Marka?“

„Před chvílkou tu byl.“

„Jak velkou chvílkou?“

„Naposledy jsem ho viděl, když si šmudlal usazené oči.“

„Kdepak,“ řekl mi Fix. „Byl tu, když jsme se dívali na hasičskou stříkačku na Boulevard de la République.“

„Takže nezůstal na nábřeží?“

„Určitě ne.“

„Jenže na lodi není,“ trvala na svém Hortenzie.

„Kapitáne Olducku!“ zvolal jsem a vyběhl z jídelny. „Kapitáne!“

„Tady jsem, pane.“

Kapitán vyšel ze své kajuty.

„Co se stalo s tím Kmitkem?“

„Moji muži ho vyvedli na břeh.“

„Šel sám?“

„Ovšem,“ podivil se mé otázce. „Jak přišel, tak odešel. Tedy, ne úplně. Přišel mokrý a odešel suchý.“

Na kapitánův pokyn tři námořníci prohledali Elektriku od přídě po zád. Marka nenašli.

„Ten kluk šel s Kmitkem,“ řekl Fix. „To je jasné. Byl zvědavý na jeho letadlo. Nepozorovaně proklouzl.“

„Půjdeme tedy na břeh a až ho najdeme, dám mu co proto, mizerovi.“ Obrátil jsem se k Antekirtovi. „Myslíte, že by to někdo mohl vykládat jako pokus o útěk?“

„Určitě ne. Útěk vypadá jinak, můžete mi věřit. Vím, o čem mluvím. Ostatně, půjdu na břeh s vámi a bude-li třeba, dám vám právní ochranu.“

Dva námořníci nám pomohli přejít úzký hliníkový můstek.

Kalné vody Rudé řeky se vlévaly do obrovského bazénu, ve kterém kotvilo patnáct obchodních parníků. Rozměry skladišť překonávaly vše, co jsme mohli pozorovat v jiných docích Haiphongu. Bylo zřejmé, že je Messagerie Maritime nejsilnější společnost v celé oblasti Tonkinu.

Všude vládl pracovní ruch. Jeden parník právě připlul z Evropy a uvažovali ho k molu. Lodivodův parníček se vracel k ústí doku, maličká kocábka chrlicí sloup černého dýmu proti nebi, počmáranému žlutými stopami raket. Ze tří parníků přístavní jeřáby vykládaly velké žluté válce. Vypadaly jako vyvíječe vodíku a napadlo mě, že jsou určeny k obnově přístavu vzducholodí zničeného požárem. Jeřáby je nakládaly na železniční vagony připravené na vlečce.

Nestačili jsme se rozhlédnout, když se k nám vydali dva muži v pogramovaných pláštích.

„Kdo jste a co tu děláte?“ křičeli. To byla ostraha podniku.

„Nechte je na pokoji, ti tady mohou být!“ uslyšel jsem Marka. Kde se vzal, tu se vzal, zpropadený kluk k nám běžel a tvářil se, že mu celý ten podnik patří. Ochránci pořádku se rozesmáli.

„Kde ses tu vzal, ty cvrčku?“

„Patří ke mně,“ objevil se na scéně onen hubený mladík, který tak záhadně vpadl na palubu Elektriky.

„To je něco jiného, *monsieur Kmitko*,“ zasalutoval jeden ze strážců. „Jestli to jsou vaši hosté, je to v pořádku. Pojď, Dede, pan Kmitko se o návštěvu postará.“

„Zneužil jste důvěřivosti dítěte,“ řekl jsem mladému muži přísně. „To je od vás krajně nezodpovědný čin! No tak, Marku, co tu stojíš? Utíkej na loď!“

Kluk se nepohnul.

„Strýček Juraj za nic nemůže, to já jsem se k němu připojil. On mě tu nechtěl a zaháněl mě, jenže jsem se nedal.“

„Na tom nesejde, jestli dal, nebo nedal. Hledali jsme tě po celé lodi a slečna si dělá starosti. Hned pojď s námi,“ řekl Fix přísně.

„Nejdřív se musíte podívat na letadlo,“ dupal Marek.

Teď už jsem se dopálil.

„To opravdu nemusíme!“

„Ale chceme,“ usmál se na mě doktor Antekirt. „Nebo se opravdu nezajímáte o technické novinky? Kde jsou ty časy, kdy vás parní slon vytáhl až do Indie! Nicméně vás chápu, Jamesi. Na nějaké technické novinky nemáte ani pomyslení, trápí vás starosti. Jste čestný muž, a proto se chcete nechat zatknout kvůli nesmyslnému obvinění ze špionáže. Musíte ale komisaři dopřát čas, aby obnovil svá lejstra. Jelikož Haiphong tak trochu hoří, má asi jiné starosti než chytání údajných špiónů. Máme tedy dost času na prohlídku vynálezu pana Kmitka.“

„Děkuji vám, doktore Antekirte,“ řekl Kmitko vřele. „Pojďte, zavedu vás.“

„Není to daleko a letadlo se vám bude líbit!“ radoval se Marek.

Chvilku jsem váhal. Nakonec zvědavost zvítězila.

Kmitko nás provedl úzkou uličkou mezi dvěma skladišti. Domy to byly dost veliké, aby sloužily za sklady lokomotivních kotlů. Ulička vedla na dvůr vroubený ze tří stran lehkými dřevěnými stavbami. Jedna byla obytná, soudě podle oken a maličké předzahrádky s pečlivě upravenými záhonky afrikánů, jedna sloužila jako dílna a byla opatřena mohutným komínem. Průčelní budova sloužila jako hangár. Vládla tu starovětská nálada. Hluk přístavu sem skoro nedoléhal, ticho rušil jen hukot nějakého zařízení.

Dvoudílná posuvná vrata byla otevřená, a když jsme přešli dvůr, mohli jsme nahlédnout dovnitř a pokochat se pohledem na Kmitkův výtvar. Onen zvláštní hukot se ozýval právě odtud, z hangáru.

V jistém smyslu se podobal Banksově letadlu typu Nora. Byl ovšem mnohem větší. Na hliníkových nohách spojených ližinami stál trup široký podle odhadu tři metry. Po jeho bocích byly veliké elektrické motory s pětilistými vrtulemi. Osa motorů byla namířena kupředu. Dokud jsme stáli na dvoře, neviděl jsem v šeru, zdali jsou další vrtule na horní části trupu.

„Pojďte dál, přátelé. To, co vidíte, je Gari. Jméno jsem převzal od Garibaldiho, italského revolucionáře,“ dodal s úsměvem. „Věřím, že moje Gari je stejně statečná a cílevědomá...“

„A doufejme, že bude i úspěšná jako Garibaldi,“ dodal suše Fix.

„Nepochybuji o tom! Pojďte ale dovnitř.“

Oči si brzy přivykly šeru. Opravdu, na zádi byly stejné motory, jaké jsme viděli vpředu.

„Jedna dvojice je tažná, druhá tlačná,“ vysvětloval Kmitko. „Moje Gari se dokáže pohybovat stejnou rychlostí vpřed jako vzad.“

„Jaká je to rychlost?“

„Podle propočtů dosáhne dvou set kilometrů v hodině, pane Mauklere.“

„To je skutečně pěkná rychlost. Motory jsou elektrické, předpokládám.“

„Ovšem.“

„Čím je napájíte?“

„Jak vidíte, motory jsou na otočných osách. Lze je tedy obrátit o devadesát stupňů vzhůru a pak jejich síla zvedne Gari do vzduchu. Ke startu tedy letadlu stačí velmi malý prostor. Z našeho dvora by mohlo startovat osm takových letadel najednou.“

„Obdivuhodné!“ chválil Kmitkovo dílo doktor Antekirt.

„Jsou to výkonné motory,“ přikývl jsem. „Mají velkou spotřebu elektrické energie. Odkud ji čerpáte?“

„Střecha i podlaha jsou dvojité,“ upozorňoval konstruktér. „K dopřednému pohybu by sice stačilo naklonit motory do vhodného úhlu, nebylo by to však hospodárné. Už kvůli úspoře elektrické energie jsem volil jiné řešení. Onen dvojitý plášť na střeše a v podlaze tvoří křídla. To je novinka mého stroje! Inženýr Robur se spolehl ve svém Albatrosu čistě na kolmo umístěné vrtule a na tažnou vrtuli v přídi. Moje Gari se drží ve vzduchu pomocí křídel. Čím rychleji letí, tím větší je vztlak. Chápete? Sama rychlost drží Gari ve vzduchu.“

„Do výšky ji ale dostanete pomocí energie a mě zajímá, odkud ji berete.“

Konstruktér se otočil a ukázal kamsi dozadu, aby odvedl pozornost od nepříjemné otázky, čím své motory živí.

„Tady je nějaký kabel, strýčku,“ upozornil mě Marek. Myslel jsem, že mám kluka za zády, že stojí vedle Fixe. Detektiv ho ale nestačil uhlídat. Marek zmizel a vynořil se na druhé straně hangáru.

„Kabel?“ podivil jsem se. „Jaký kabel?“

„To je jen takové... náhradní řešení,“ mávl Kmitko rukou, jako by odháněl hmyz. „Pojď sem, chlapče, ať nepřijdeš k úrazu.“

„Kam vede ten kabel?“ chtěl vědět Marek.

„Pořád jste mi ale nevysvětlil, z čeho elektřinu čerpáte. Albatros byl vybaven zvláštními palivovými články podle Roburova patentu. Banksova letadla...“ Zarazil jsem se. „Zkrátka, zajímalo by mě, s čím jste přišel vy.“

„Kabel vede do velké plechové skříně. Hrozně hučí a chvěje se,“ odpověděl mi Marek.

Teď jsem si všiml, že z levého předního motoru Gari opravdu vychází kabel izolovaný vrstvou černě zbarvené gutaperči.

„Snad nenapájíte motory kabelem?“

Chtěl jsem přistoupit blíž, abych si vše mohl lépe prohlédnout. Kmitko mi zastoupil cestu.

„Jak jsem říkal... dočasné řešení. Provozní zkoušky, chápete?“

Doktor Antekirt se zatím odpojil od naší skupiny, obešel letadlo a nechal se Markem zavést k té podivné hlučící bedně.

„Rozumím. Motory zkoušíte tady na dvoře. Jejich chod, schopnost tahu a podobně.“

„Velmi správně!“

„A napájíte je kabelem.“

„Přesně tak, pane Mauklere.“

„Ale ve vzduchu musíte mít nezávislý zdroj energie!“

„Co to v té bedně hučí?“ volal ze zadní části hangáru doktor Antekirt.

„Setrvačnick,“ odpověděl neochotně Kmitko.

„Myslel jsem si to. Startovací setrvačnick, jaký bývá ve vzducholodích, že?“

„Ano. Vyrábí elektrický proud.“

„Co ale pohání ten setrvačnick?“

„No přece elektromotor, pane Mauklere.“

„Ten je napojen na elektrickou síť z elektrárny.“

„Zatím! Přechodně. Pracuji na úplně samostatném systému.“

„Moc hezké, opravdu,“ řekl jsem. „Myslím, že jsme viděli vše, co jsme vidět měli, a máme celkem přesný obrázek.“

„Samo letadlo se mi moc líbí,“ přicházel zezadu Antekirt provázený Markem. „Jen ten nešťastný pohon, že?“

„Ten vyřeším, opravdu,“ řekl Kmitko. Najednou se proměnil v prosebníka. „Potřebuji ale podporu. Pan Rostand, majitel Messagerie Maritime, mě zatím podporoval a platil stavbu letadla. Už je ale netrpělivý. Já ho chápu. Na Gari jsem pracoval tři roky a výsledky zatím neodpovídají představě pana Rostanda.“

„Jaká je?“

„Přímý let Marseille-Haiphong.“

„Tak dlouhý kabel nemáte, předpokládám,“ podotkl jsem.

„Slyšel jsem o vás, jaký jste šlechetný muž, mecenáš, a jak podporujete vědu a techniku,“ promlouval Kmitko k Antekirtovi. „S vaší podporou dílo dokončím. Mám vše rozmyšlené do nejmenších podrobností. Bez setrvačnicku se obejdu. Slibuji! Místo něho...“

„Kdy budete hotov?“

„Nejpozději za tři měsíce.“

„Milý pane Kmitko, za tři dny by bylo pozdě,“ řekl mu doktor Antekirt. Měl se k odchodu. „Přeji vám úspěch.“

Pokývl mu a zvolna se ubíral ven.

„Můžu tu ještě chvilku zůstat?“ ptal se Marek smutně.

„Musíme odplout. Máme naspěch.“

„Pomohla by mi jakákoli částka!“ volal za Antekirtem Kmitko.

Doktor se zastavil a vytáhl z náprsní kapsy šekovou knížku. Vyplnil šek, vytrhl ho z knížky a podal mu ho. Kmitko se na něj podíval a rozzářil se.

„Děkuji. Ano, jsem nesmírně vděčný. Já...“

„Užijte ty peníze s rozvahou.“

„Jistě, doktore Antekirte. Za půl roku... nejdéle za rok vás navštívím. Kde vás najdu?“

„Nový Artenak, ostrov Antekirta v Syderské zátocce ve Velké Syrtě.“

„Jméno ulice a číslo domu?“

„Nebojte se. Každý mě tam zná.“

Zanechali jsme konstruktéra tonoucího blažeností v jeho hangáru a rychlým krokem jsme mířili přes dvůr do uličky mezi sklady.

„Ztráta času,“ bručel Fix.

„Je to šikovný chlapec. Stačil jsem si to jeho letadlo prohlédnout. Důvtipně řešené.“

„Bohužel mu chybí pohon. Slyšeli jste ho? Setrvačnický. Jak směšné!“ řekl jsem doktorovi. „To je ale jeho starost. Nebyla to úplná ztráta času, Fixi. Stačil jsem si všechno rozmyslet a už vím, co je třeba podniknout.“

Se svým plánem jsem přátele seznámil, když jsme se vrátili na palubu Električky. Nad šálkem čaje Ché ngon So se dobře hovořilo a přemýšlelo.

„Je naprosto vyloučeno, abych se nepodřídil úřadům a prchal jako nějaký zločinec. Už proto, že bych dostal lorda Salisburyho do nepříjemné situace.“

„Formálně s ním nemáte nic společného!“ namítl Fix.

„Copak jste nečetl, co píše Blunt v Daily Chronicle? Celkem přesvědčivě dovozuje, že výpověď byla předstíraná a že ve skutečnosti jsem dál ve službách ministerstva zahraničí. Obvinění ze špionáže je směšné. Horší je ten únos.“

„Je to přece nesmysl!“

„Jistě, nicméně Marek tu skutečně je v naší společnosti a stalo se to bez vědomí jeho rodičů.“

„Slečna Winthorpová...“

„Když se jí policie zeptá, zdali má svolení pana a paní Davenportových k cestování s Markem Davenportem, bude muset přiznat, že nic takového jí Davenportovi nedali.“

„Musím připustit,“ řekl doktor Antekirt, „že to, co říkáte, dává smysl.“

„Uděláme to tedy takto. Komisař Delpierre se dostaví s obnovenou sadou svých zatýkačích rozkazů a já se bez odporu podřídím. Uzavřeme s ním dohodu. Umožní nám dopravit Marka Davenporta k rodičům. Potřebujeme k tomu vzducholod' a ta je k dispozici na francouzské vojenské základně Bac Ha. Poprosím vás, doktore Antekirte, abyste doprovodil Marka a Hortenzii do Šanghaje a předal hocha rodičům. Já se z té patálie dostanu, jistě i s pomocí lorda Salisburyho.“

„My ovšem neprozkoumáme Rongpu a Virgil Adrian bude slavit svoje vítězství.“

„Všeho do času, Fixi. Boj s ním je běh na dlouhou vzdálenost. Hned jak mě úřady pustí z drápů, vydáme se znovu po Adrianově stopě a dopadneme ho. Máme mapu a věřím, že v Rongpu najdeme klíč k jejímu tajemství!“

Probírali jsme všechno velmi důkladně a zvažovali pro a proti. Shodli jsme se na tom, že by vše šlo hladce bez Harryho Blunta a jeho umanutosti, s jakou nenáviděl všechny státní úředníky a podezíral je ze všech možných i nemožných zločinů a přečinů. Pokud bychom naši výpravu přirovnali k lodi, Blunt byl ten legendární Jonáš, zdroj potíží a smůly.

„Nechám se zatknout, očistím se a to donutí Blunta sklápnout zobák. On není všemocný a Daily Chronicle také nesmí vzdorovat soudnímu rozhodnutí.“

Chvilku jsme svorně probírali pošetilost Harryho Blunta.

„Půjdu na policii a požádám je, aby mě zatkli,“ řekl jsem na závěr debaty. „Tím vše uspíšíme.“

„Předpokládám, že vás vyhodí,“ řekl Fix suše.

Jeho předpoklad se brzy potvrdil a nebudu se tu rozepisovat o trapné epizodě, na kterou bych raději zapomněl. Požár Haiphongu nabyl značných rozměrů a správa města nasadila kromě hasičů i policii a vojsko. Navíc bylo krajně nepravděpodobné, že by velitel základny v Bac Ha uvolnil vzducholoď k letu do hořícího města. Vrátil jsem se na loď po dlouhých tahanicích, kdy mě posílali na policii od čerta k ďáblu a nakonec mě do slova vyvedli s přáním, abych je ve vážné situaci neobtěžoval hloupostmi.

Nebe nad Haiphongem bylo šedé jako vyhaslé ohniště lokomotivy.

Vrátil jsem se v pochmurné náladě. Byli jsme jako loď na mělčině. Nemohli jsme dělat vůbec nic, jen čekat, až se podaří požár Haiphongu uhasit, pak se budou zjišťovat škody, zkoumat odpovědnosti. Policejní práce na půl roku, jak to odhadoval Fix.

„Strýčku Jamesi!“

Podrážděně jsem se otočil a nadýchl jsem se, abych klukovi řekl něco ostrého.

Stál ve dveřích, bledý, oči vytřeštěné a mlčky ukazoval vzhůru. Pak se otočil a odběhl. Napadlo mě, že se požár rozšířil až k nám a že by bylo třeba pobídnout kapitána Olducka k nějaké činnosti. Vyběhl jsem tedy z kajuty a zahlédl Markovy nohy na schodišti vedoucím na palubu. Průchod byl otevřený a dovnitř lodi pronikal čpavý dým. Rozhodl jsem se požádat kapitána, aby ho dal uzavřít. Podivil jsem se, kde asi kapitán vězí. Otevřel jsem dveře jeho kajuty. Byla prázdná. Vyběhl jsem tedy na palubu.

Kapitán Olduck a dva námořníci tu stáli spolu s Markem a dívali se vzhůru. Z kotoučů černého dýmu se k nám snášelo letadlo, svým konstruktérem Jurajem Kmitkem pojmenované po statečném Giuseppe Garibaldim. V příštích minutách letadlo dosedlo na záď Elektriky. Z otevřených dveří vykukoval velmi vyjevený Juraj Kmitko. Bezděky jsem se podíval na spodek stroje, jestli tam neuvidím viset kabel.

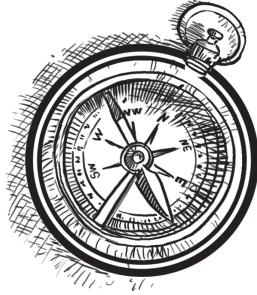
„Kde se tu berete? Co to znamená?“

„Kapitán Nemo,“ odpověděl Kmitko.

„Co je s ním?“

„Potřebuje pomoc...“

VÝPRAVA NEZNÁMÝM SMĚREM

Kde se tu bere a jak to, že jeho letadlo létá, to byly moje první otázky. Vysvětlení bylo prosté i složité zároveň.

„Odpoledne jsem si zašel do přístavní kantýny na čaj,“ vyprávěl Kmitko. „Když jsem se vrátil, můj agregát nepracoval.“

„Setrvačnick?“

„Přesně tak. I kabel zmizel. Napadlo mě, že se dovnitř vloudili zloději a ukradli ho. Byl jsem rozhněvaný. Nechal jsem si ho dovézt až z Německa, byl z velmi kvalitní mědi. Šel jsem se podívat do letadla, abych se přesvědčil, zdali nezmizelo ještě něco dalšího. Tam jsem to našel.“

Podal mi kartu z tvrdého papíru. Přečetl jsem si, co je na ní napsáno, a předal ji Fixovi. Ten si též přečetl vzkaz, pak potěžkával papír v ruce, mnul ho mezi prsty těsně u ucha a nakonec k němu přičichl.

„Čínská práce,“ řekl potom. „Rýžový papír Jia Xuan. Velmi kvalitní.“

„Ale ten vzkaz!“ žasl Kmitko, že se zabýváme papírem, a ne tím, co je na něm napsáno.

„Ten je zvláštní. Pisatel použil pero, kdežto tento papír je vhodný hlavně ke kaligrafickým účelům a maluje se na něj štětcem.“

Detektiv Fix potřeboval trochu času, aby si promyslel důsledky toho, co bylo na papíře napsáno, obyčejným perem, ovšem velmi krasopisně, až ozdobně, rukou někoho vzdělaného, značně pánovitého, leč kultivovaného a s uměleckými sklony. Stálo tam:

Kapitán Nemo naléhavě potřebuje pomoc.

„To je určitě ten slavný kapitán Nemo,“ pokračoval Kmitko. „Znáte ho přece? Kapitán ponorky Nautilus.“

„Vy jste neslyšel, že je to námořní lupič?“ zkoušel ho Fix. Taky jsem byl zvědavý, co na to řekne.

„Vy snad věříte těm povídkám?“ vybuchl. „V mých očích byl kapitán Nemo vždycky čestný člověk a často jsem si říkal, co se s ním asi stalo, že o něm není slyšet.“

„Dejme tomu, že Nemo je čestný muž,“ řekl Fix, dívaje se Kmitkovi do očí. „Tahle kartička ale neodlepila vaše letadlo od země.“

„Jistěže ne,“ řekl Kmitko, teď už trochu podrážděně. „Pojďte se podívat.“

Pozval nás k letadlu. V zadní části odklopil v podlaze dřevěnou desku a v dutině jsme spatřili nevelkou modrou skříňku. Na horní straně měla mosazné šrouby. Právě k nim byl uchycen kabel, směřující do přední části letadla. Mezi šrouby byl připevněn přístroj, na první pohled připomínající kompas. Jeho střílka však neukazovala k severu, jak jsem si hned všiml díky svému šestému smyslu. Co to bylo za přístroj a kam ukazoval?

„Tušíte, co by to mohlo být?“ šeptl jsem Fixovi.

Pohlédli jsme na sebe. Fix maličko přikývl.

„Milý pane Kmitko,“ oslovil jsem mladého muže poněkud obřadně, „na celém světě jsou jen dva muži, kteří ovládli technické zpracování nevyčerpatelného zdroje energie. Tímto zdrojem je hmota zvaná vulkanit.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Je to přísně střežené tajemství. Vulkanit objevil kapitán Nemo a vy máte naprostou pravdu. Nemo je skutečně čestný muž, nesmírně odpovědný. Proto se vždycky vyhýbal zvědavcům. Báł se, že se tajemství vulkanitu zmocní někdo nepovoláný. Bohužel k tomu došlo.“

„Zmocnil se ho nějaký padouch?“

„Ano. Je to Virgil Adrian, nejbohatší muž světa, hlava Industriálního impéria. Jestliže Nemo potřebuje naši pomoc, pak je to jistě velmi naléhavé. Nemo je muž zvyklý spoléhat se na sebe a na své schopnosti.“

„Ano, to jistě. Já jsem připravený kapitánovi pomoci ze všech svých sil,“ prohlásil Kmitko.

„Musíme se poradit s doktorem Antekirtem,“ řekl jsem potom.

Vylezli jsme z letadla. Marek se slečnou Winthorpovou stáli opodál. Marek doslova zářil.

„Gari létá, to je báječné, vid', strýčku?“

„Určitě, Marku.“

„Jak se to stalo?“

„Všechno se dozvíš, ale teď nemám čas na vysvětlování, rozumíš?“

V Antekirtově kajutě jsem doktorovi nastínil, jaká je situace.

Pozorně si prohlížel kartičku. Mlčel.

„Zvláštní věc,“ řekl po delším přemýšlení. „Nedovedu si představit, co by přimělo kapitána Nema, aby prosil o pomoc.“

„Na kartičce není napsáno *Přijďte mi na pomoc*,“ upozornil jsem. „Stojí tam, že potřebuje pomoc.“

„Když mě navštívil na Antekirtě, byl při plné síle. Jeho posádka sestávala ze schopných, zkušených lidí. I kdyby se mu něco stalo, jistě by mu pomohli.“

„Co z toho usuzujete?“

Otáčel kartičku mezi prsty.

„Může to být léčka,“ řekl.

„Co radíte?“

„Rozhodně je to výzva.“

Pohlédl jsem na Fixe.

„Berete?“

Přikývl.

Obrátil jsem se k Antekirtovi.

„Z této výzvy se nedá couvnout,“ zakončil jsem výklad. „Je ovšem naprosto vyloučené, abychom nebezpečí vystavili i slečnu Winthorpovou a malého Marka.“

„Souhlasím. Zůstanou na palubě Električky a já je odvezu do Šanghaje za rodiči. V Šanghaji pak budu čekat na vaše zprávy. Uvědomím i lorda Salisburyho, jaká je situace.“

„Bude dobré, když informujete i Edwarda Ruckera z americké tajné služby. Bude ho to zajímat a mohl by i pomoci. Dám vám na něho spojení.“

V kabině nastalo ticho.

„Teď nás čeká to nejtěžší,“ řekl jsem po chvíli.

„Zachránit Nema?“

„Ne. Sdělit Markovi, že s námi nepoletí.“

Úkol to byl opravdu krajně nesnadný, o to těžší, že slečna Winthorpová sice souhlasila, že se rozdělíme a že se už brzy s Markem ocitne zpátky v rodném kruhu Davenportových, ale srdce do toho nedávala. Daleko raději by zůstala s námi a zachraňovala Nema. Když pak viděla Antekirtova námořníka, jak nese do letadla tři pušky, musela si kapesníčkem osušit oči. Byl to jakýsi důkaz, že rozhodnutí je nezvratné. Kladla mi dotazy, často i nepříjemné, asi proto, aby dala najevo, že by mohla být svým důvtipem užitečná. Ptala se kupříkladu, jak chceme Nema zachránit, když nevíme, kde je!

„Jeho lidé jsou nablízku,“ vysvětloval jsem jí. „Někdo musel dopravit vulkanit do Kmitkovy dílny a namontovat baterii do letadla. Věřím, že jsme i teď pod něčím dohledem.“

„Proč ten někdo nezachrání Nema sám?“

„To je otázka, kterou si kladu také,“ usmál jsem se na ni. Pravda, svůj názor jsem na to měl, ale nepokládal jsem za nutné se s ním svěřovat. Fix mlčky poslouchal, co si povídáme, a hladil při tom vrchol svého klobouku. To byla známka nejvyššího soustředění.

Přípravy na novou etapu výpravy nebyly jednoduché a bohužel se neobešly bez pláče. Museli jsme do skromného prostoru Kmitkova letadla umístit potřebné zásoby. Doktor Antekirt nás vybavil nezbytnými potravinami, tedy masovými konzervami na týden, pytlek lodních sucharů a bacičkou výtečného beaujolais z oblasti Fleurie, které je lehké, avšak jiskrné a inspirativní. Do prostoru pro zavazadla se vešly i soupravy ošacení, včetně námořních nepromokavých kabátů. Nemohli jsme tušit, co nás na další cestě čeká, a bylo zbytečné znovu zakoušet nepohodlí jen proto, že bychom zanedbali přípravu. Doktor trval na tom, že se musíme vyzbrojit. Namítal jsem, že zbraň mám, avšak on nepokládal můj tesák za dostatečnou výzbroj. Vybavil nás tedy třemi opakovacími puškami soustavy Winchester a dvěma krabicemi z mastného tvrzeného papíru s náboji. Fix také nebyl ze zbraní nadšený a pobrukoval, že britský policista v krajní nouzi použije obušek, kdežto se zbraněmi ať si hrají vojáci, avšak Kmitko byl rád a těšil se, že si někde ve volné přírodě zastřílí.

Malý Marek sledoval naše přípravy zasmušile a pak se rozplakal a nebyl k utišení. Snažil jsem se mu vysvětlit, že s námi letět nemůže.

„Bude to nebezpečné,“ opakoval jsem mu.

„Copak to bylo před tím jiné? Dům nám spadl na hlavu. Utekli jsme z vězení. Ukradl mě ptakoještěr z paluby ponorky. Hořela nám loď pod nohama...“

„Já vím, to všechno je pravda. Jenže to byly nehody, které jsme nemohli předvídat. V žádném z těch případů jsem tě do nebezpečí nezavedl vědomě. Nějak se to přihodilo a museli jsme nebezpečí čelit. Jenže tentokrát do nebezpečí záměrně poletíme!“

„Jaký je v tom rozdíl? Nebezpečí jako nebezpečí,“ namítal plačky a vztekle dupal.

„No tak, Marku, chovej se jako Davenport,“ umravňovala ho slečna Winthorpová. „Doktor Antekirt nás odveze do Šanghaje za tvými rodiči a společně se vrátíme do Evropy. Pan Maukler s panem Fixem nás pak jistě v Londýně navštíví, až to všechno skončí.“

„Docela určitě. A budeme ti vyprávět, jak jsme pomáhali kapitánu Nemovi!“

„Nechci vyprávění! Já chci pomáhat!“

Marná byla všechna slova, Marek byl zoufalý, že ho nechceme vzít s sebou.

V tom jsme byli s Fixem zajedno a detektiv na sebe dokonce přebíral nevděčnou roli toho zlého a docela vážně navrhl Antekirtovi, aby dal chlapce zavřít do kajuty až do našeho odletu. Teprve hrozba uvězněním zabrala. Věděli jsme, že musíme mít kluka na očích, jinak že se v nestřeženém okamžiku nějak vetře na palubu Kmitkovy Gari a objevíme ho, až se budeme vznášet vysoko v oblacích.

Přípravy ani loučení netrvaly dlouho. Bylo zřejmé, že se musíme vydat na cestu co nejdřív.

Z paluby Električky 7 jsme startovali 2. prosince 1890. Kmitko řídil stroj skoro kolmo vzhůru. Z Električky se brzy stala pouhá skvrnka na vodní hladině. Z výšky jsme shlíželi na Haiphong. Z úrovně země vypadaly požáry mnohem hůř než z ptačí perspektivy. Pravda, na některých místech lidé dosud s plameny bojovali, ale jinde vesele pokračovali v oslavě draků a vypalovali jednu raketu za druhou.

Potvrdil se můj předpoklad, že ten podivný kompas, připevněný na horní straně vulkanitové schránky, nám poslouží jako vodítko. Bylo třeba srovnat osu stroje se střelkou a pak jsme pokračovali v letu. Mířili jsme jihovýchodním směrem nad Tonkinským zálivem. Kmitko vystoupal do výšky asi jednoho tisíce metrů. Bránil jsem se pomyslením, že je to první delší let Kmitkova stroje a že sebemenší porucha by mohla být osudná. To je nevýhoda letounů těžších než vzduch. Ve výšce je drží síla jejich motorů a běda jim, když se motor porouchá. Utěšoval jsem se tím, že jde o motor elektrický, který má přece jen méně pohyblivých součástí než stroj parní.

„Zatím je to příjemný výlet,“ řekl jsem Kmitkovi.

Ten tonul v blaženosti.

„Tak dlouho jsem snil, že vyletím do oblak! Byly chvíle, kdy jsem propadal zoufalství. Sen se rozplýval, byl nedosažitelný. Připadal mi jako fata morgana...“

„Nerad ruším vaše básnění, mladý muži,“ ozval se Fix. „Ale s tou střelkou se děje něco divného.“

Nakláněl se nad vulkanitovou schránkou.

Střelka sebou trhala, chvilku ukazovala na jednu, pak na druhou stranu a občas se točila dokola.

Fix se na mě podíval.

„Jsou dvě možnosti,“ řekl. „Buď se přístroj pokazil, nebo se přibližujeme cíli.“

„Jsme někde na dvacátém stupni severní šířky a sto osmém východní délky. Jihovýchodně od nás je ostrov Hainan. Předpokládal jsem, že náš cíl bude někde na jeho pobřeží.“

„K Hainanu patrně nedoletíme,“ poznamenal Fix.

Všiml jsem si, že Kmitko nervózně tahá za řídicí páky.

„Co se děje?“

„Nevím. Jako bychom ztráceli sílu.“

„Měli bychom sestoupit,“ řekl Fix.

„Jak jsme vysoko?“

„Na osmi stech metrech,“ odečetl údaj z výškoměru Kmitko. „Klesáme dál.“

Díval jsem se dolů. Pod námi byla tyrkysově modrá hladina Tonkin-
ského zálivu.

„Šest set metrů,“ hlásil Kmitko.

„Umíte plavat?“ zeptal jsem se ho.

„Proč se ptáte?“ odpověděl s údivem. Pohlédl jsem na Fixe. Ten pokr-
čil rameny.

„Tihle mladí lidé o ničem nepochybují.“

Jeho klid mě poněkud popudil.

„Padáme a vy si tu hrajete s kloboukem?“

Měl ho na kolenou a hladil jeho oblinu. Posadil si ho na hlavu.

„Rád přestanu, pokud věříte, že to výrazně zlepší naši situaci. Ostatně
se nedomnívám, že padáme.“

„Pod námi něco je!“ hlásil Kmitko a ukazoval prstem.

Vyhlédl jsem ven. Čekal jsem, že uvidím loď, bárku, plachetnici. Hla-
dina však byla pustá.

„Tam vlevo,“ volal Kmitko naléhavě.

Teprve potom jsem spatřil jakýsi temný stín.

„To je velryba,“ zvolal jsem. „Ne, to je přece...“

„Ponorka,“ napověděl mi Fix. Obrátil jsem se k němu.

„Vás to neudivuje?“

„Tušil jsem to,“ řekl vážně.

Pozorně jsem si stín prohlížel. Kmitko se zaradoval.

„Je to určitě ponorka. No ovšem, že mě to nenapadlo hned! To je
přece Nautilus, ponorka kapitána Nema. Kapitán nás povolal na svoji
ponorku...“

„Obávám se, že se mýlíte, milý Juraji,“ přerušil ho Fix.

„Vždyť přece sám vidíte...“

„Ano, ponorku vidím, ale není to Nautilus.“

„Co tedy?“

„Je to Foktylus, opravený a připravený konat zlo,“ odpověděl Fix. Stín tmavl a zvětšoval se.

Detektiv měl pravdu. Bez nejmenších pochyb se pod námi vynořoval z mořských hlubin d'Artigasův člun, to zázračné dílo, které by mohlo vykonat pro lidstvo tolik dobrého, kdyby ho neřídily ruce zločince.

„Musíme pryč,“ řekl jsem Kmitkovi.

„Stroj mě neposlouchá,“ odpověděl mladík nešťastně. „Nevím, jak je to možné...“

„Ovládá ho skříňka obsahující vulkanit,“ řekl klidně Fix. „D'Artigasovi agenti nám ji podstrčili, aby nás sem dostali.“

Kmitko se na nás užasle díval.

„Vy jste to věděli...“

„Nevěděli, ale tušili. Nemo neprosí o pomoc a neprosil by se nikdo z jeho blízkých.“

„Vy jste dobrovolně vlezli do pasti...“

„Někdy to musíte udělat, když chcete chytit toho, kdo pasti klade,“ odpověděl mu Fix.

Kmitkovo letadlo přestalo klesat. Mladý muž šátral pod palubní deskou. Slyšel jsem praskot jisker a ucítil vůni ozonu. Foktylus se pod námi vynořil ve své zlověstné kráse. Voda stékala po jeho bocích. Otevřel se krycí poklop a věž se začala vysouvat z trupu. Otevřely se dveře a někdo vyšel na můstek.

Poznal jsem hraběte d'Artigase. Založil si ruce na prsou a díval se vzhůru. Na jeho tváři jsem rozeznal údiv a možná znepokojení. Letadlo si drželo stálou výšku.

„A je to!“ vykřikl radostně Kmitko. „Já ti dám, že se mi budeš plést do řízení!“

„Co se stalo?“

„Překlenul jsem hlavní elektrický obvod a využil zpětného proudu. Ten je nepřímou závislý na napětí primárního okruhu...“

„Představte si, že to vysvětlujete Markovi. Co se stalo?“

„Gari je zase ovladatelná. Můžu s ní letět, kam chci.“

„Můžeme se vrátit?“

„No ovšem! Pryč z pasti, není to báječné?“

„Jenže pak ztratíme šanci padouchovi zakroutit krkem,“ řekl mu Fix.

„Je to na vás, Juraji. Letadlo je vaše a nemůžeme vás nutit. Jestli chcete, vrátíme se k Antekirtovi. Pokud se k nám chcete přidat...“

„Možná vás čeká smrt,“ doplnil mě Fix.

Mladý muž nepřemýšlel dlouho.

„Ten člověk dole... ublížil kapitánu Nemovi?“

„Není to vyloučené,“ odpověděl jsem vážně.

Kmitko se obrátil k řízení.

„Tak co? Vracíme se?“ ptal jsem se ho.

Jsme na palubě jeho letadla a on sám je mimo hru.

„Je to skutečně padouch?“ zeptal se.

„O tom nepochybujte.“

„Tak tedy...“ zarazil se Kmitko, „jestli chceme šelmu dostat, musíme za ní do klece!“

Poté sklopil řídicí páky od sebe a stroj začal sestupovat, aby přistál na palubě ponorky.

MUŽ, KTERÝ NIKDY NELŽE

Jedno se nedalo d'Artigasovi upřít. Uměl se chovat jako pravý šlechtic a smysl pro poctivou hru ještě úplně neztratil.

Když jsme přistáli na palubě Foktylu, přivítal nás chladně, kývnutím hlavy.

„Nebudeme předstírat srdečnost,“ poznamenal a já s ním souhlasil.

„Nemělo by to smysl.“

Pozorně si prohlížel Juraje Kmitka.

„Mám o vás příznivé zprávy. Váš letoun je pozoruhodný. Nevím, zdali vás vaši noví přátelé informovali, že také v dílnách Inpéria vznikají létající stroje těžší vzduchu.“

„Moje konstrukce je naprosto původní,“ řekl Kmitko hrdě. „Všechno je moje práce. Žádné cizí nápady jsem nepoužil.“

„Nerozumíte mi, milý pane. Naopak, velice oceňuji původnost vašich myšlenek a o Inpériu jsem se zmínil jenom proto, že byste v jeho dílnách měl velký prostor pro uplatnění svých nápadů. Sekci letadel vede inženýr Hillar Banks. Je to člověk poněkud svéhlavý a rád se toulá po vedlejších cestách. Je to přece jenom starší člověk a jak se říká, starého psa novým kouskům nenaučíš. Vy byste jistě byl pružnější.“

„O Inpériu jsem pochopitelně slyšel! Jestli jsem to správně pochopil,“ řekl Kmitko, „vy mi nabízíte místo ve vašich konstrukčních kancelářích?“

„Přesně tak.“

Kmitko se na mě podíval. Pokrčil jsem rameny.

„Máte svoji hlavu, Juraji. Rozhodnout se musíte sám.“

„Vy mi nabízíte vedoucí pozici?“

„Pro začátek místo šéfkonstruktéra divize lehkých letadel. Zatím jste pracoval sám. Projevil jste velkou vynalézavost a já ji oceňuji. Musíte se ale naučit řídit práci jiných lidí. To bude vyžadovat určitý čas.“ Rozhodil ruce. „Žádné starosti s financováním. Žádné doprošování, žádné ušlechtilé dary ve formě šeku.“

Uvědomil jsem si, že nás sledovali na každém kroku. Vědí i to, že doktor Antekirt dal Jurajovi peníze. Bylo mi z toho mizerně.

„To je skvělá nabídka,“ řekl Juraj Kmitko.

„Skvělejší, než tušíte. Máme čtyři vývojová pracoviště, Ironville v Americe, africké Sunnyville, Rongpu v asijské oblasti...“ při vyslovení toho názvu se na mne letmo podíval, „a do Austrálie přenášíme kapacity z evropského pracoviště v Romfordu. Vše je vám k dispozici. Nejsilnější výpočetní kapacita! Naše čítače jsou poháněny parními stroji o celkovém výkonu osmi set koňských sil! V Austrálii budujeme pokusný polygon, v Sunnyville se zkouší...“

„To stačí, pane,“ řekl s úsměvem Kmitko. „Velice vám děkuji za důvěru. Je to pro mne velická čest.“

„Vítejte tedy na palubě,“ řekl d'Artigas, podáváje mu ruku. „V doslovném i přeneseném slova smyslu.“

Kmitko nechal paže spuštěné podél těla.

„Má to však háček.“

„Jaký?“ zakabonil se d'Artigas.

„Četl jste Tři mušketýry?“

„Proč se ptáte? Jistě že jsem prolistoval ten spisek!“

„Kardinál Richelieu nabídl místo kapitána své gardy d'Artagnanovi. Ten mu řekl: ‚Přijal bych, pane, nebýt toho, že všichni moji přátelé jsou vaši nepřátelé a všichni vaši přátelé jsou moji nepřátelé!‘“

Usmál jsem se a podal jsem mu ruku.

„Vítejte na palubě, příteli!“

Tentokrát ji přijal a stiskl.

D'Artigas vztekle sykl.

„To je moje paluba!“

„Pošpiněná lží!“

„Co tím chcete říct?“

„Že jste nás nalákal do pasti neslušně a lživě. Počítal jste s naší slušností a ochotou pomoci někomu v nouzi.“

Stál proti mně, ruce zaťaté do pěstí.

„Já nelžu, pane Mauklere!“

„Zdá se, že se s vámi nemá smysl bavit. Co máte v úmyslu? Hodit nás žralokům?“

„Pojďte se mnou.“

Otočil se a vstoupil do věže.

„Tak slušné pozvání se neodmítá,“ ušklíbl se Fix. Následovali jsme ho. Ve dveřích se Kmitko ohlédl po svém letadle. U stěny věže se tísnili tři námořníci a čekali, až uvolníme vchod. Zřejmě dostali rozkaz letadlo rozebrat a dopravit ho do nákladních prostor Foktylu.

Šli jsme za d'Artigasem. Ten se ani neohlédl a kráčel ke své kajutě. Otevřel ji a přešel rovnou k protější stěně. Dlaněmi se opřel o ostění z ořechového dřeva a odsunul je stranou. Teprve pak se k nám otočil.

Mlčky jsme se dívali na otevřené tajné dveře.

„Vstupte,“ pronesl chladně.

Vešel jsem první, Fix s Kmitkem mě následovali. D'Artigas vstoupil za námi.

Vládl tu chlad, dalo by se říci zima. Ve vzduchu jsem cítil zvláštní pach. Věděl jsem, že pod námi jsou dílny a za stěnou je strojovna. Podle zimy a pachu soudě musely tady někde být trubky pro kapalný dusík, používaný k ochlazení roztavené horniny.

D'Artigas zavřel tajné dveře. Ocitli jsme se v naprosté temnotě.

„Ještě rád se mi omluvíte za to, že jste mě osočil ze lži,“ uslyšel jsem d'Artigasův hlas.

Slabě klapl elektrický vypínač. Desítky maličkých Edisonových žárovek žhavily svoje vlákna, až začaly zářit naplno.

Před námi stála dvoumetrová homole, podobná potápěčskému zvonu. V boku měla velké oválné okno.

„Nahlédněte,“ vybídl nás d'Artigas.

Zdráhavě jsem k té věci přistoupil. Čekal jsem, že spatřím něco ohavného a moje předtucha se splnila.

Uvnitř seděl na dřevěné stoličce muž statné postavy, ovšem zbědovaný dlouhými útrapami. Byl zarostlý a prošedivělé vlasy mu splývaly na ramena. Jistě už nebyl nejmladší. Na sobě měl nahrubo ušitý oděv z plachtoviny, jaký nosívají trestanci nasazení na ty nejtěžší práce.

„Věříte, že kapitán Nemo potřebuje pomoc?“ zeptal se tiše d'Artigas.

Zdálo se, že muž uzavřený v ocelové kobce spí.

„Je pod vlivem narkotik. Nemáme zájem na jeho utrpení. Dlouho jsme stáli jen o to, aby neškodil našim plánům. Teď se stal jejich součástí.“

„To je hnusné!“

„Je to nezbytné. Vzhledem k ušlechtilosti našich cílů je to jen kamínek na cestě, který je nutno zašlápnout.“

„Vy ho chcete zabít?“ ptal jsem se nevěřičně.

„Už by byl mrtev, kdyby to bylo naším úmyslem. Tedy,“ opravil se, „naším bezprostředním úmyslem. Já nelžu, pane Mauklere. Jen jsem vám poslal vzkaz, že Nemo potřebuje pomoc, a jak vidíte, málokdo na celém světě je v tak obtížné situaci jako on. Nelitujte ho. Jste na tom stejně.“

„Co od nás chcete?“

„Nic než spolupráci,“ usmál se d'Artigas. „Co je špatného na spolupráci na dobrém společném díle?“

„Opravdu si myslíte, že někoho přimějete ke spolupráci přiložením pistole ke spánku?“

„Ale ano,“ zasmál se d'Artigas. „Nevěřil byste, jak to funguje. Je to vyzkoušené.“

Pokynul nám, abychom opustili to příšerné místo. Na prahu jsem se ještě otočil. Kulatým okénkem jsem viděl bledou tvář zbědovaného muže v hlubokém bezvědomí. Fix mi stiskl loket. Pochopil, co mě napadlo, když jsem se podíval na zátylek odcházejícího d'Artigase.

„Zachovejte klid, Jamesi,“ pošeptal mi.

D'Artigas to uslyšel a otočil se.

„Lepší radu vám váš přítel nemohl dát, pane Mauklere.“

MRÁZ JAKO ZBRAŇ

Na palubě se nás ujal d'Artigasův asistent Jenkins. Choval se naprosto uvolněně, nedával najevo žádné pocity. Doprovodil nás do našich kabin, které byly ve stejném stavu, v jakém jsme je opustili – něčí pečlivé ruce upravily lůžka. Kmitko dostal kabinu, ve které dříve bydlela slečna Winthorpová s Markem.

„Dám sem dopravit vaše věci,“ řekl mi. „Moji lidé je vykládají z vašeho letounu.“

„Co s ním bude?“ ptal se Kmitko, který stanul ve dveřích.

„Předpokládám, že se zúčastníte demontáže. Inženýr Kores dohlíží, aby se stroji něco nestalo. Pokud byste si přál, demontáže by se mohl zúčastnit inženýr Banks.“

„To je ten letecký konstruktér, o kterém jste mi vyprávěl?“

Přikývl jsem.

„Ano. Ten pro Inpérium pracuje.“

„Dá se to tak nazvat,“ ozval se Jenkins. Zvědavě jsem se na něho podíval. Zachovával nehybnou tvář. Jeho slova jsem si mohl vyložit všelijak.

„Nepotřebuji žádného Bankse,“ řekl Kmitko rychle.

Venku se ozvaly těžké kroky. To sem šel první námořník obtěžkaný nákladem.

„Nechcete, abychom potraviny uskladnili v naší kuchyni?“ ptal se Jenkins.

„Není třeba,“ odpověděl jsem po letmé poradě beze slov s Fixem. „Nechceme obtěžovat.“

„Do jídelny ale chodit budete?“

„Zůstaneme soběstační.“

Stín mu přejel po tváři.

„Jak myslíte, pane Mauklere. Oznámím to panu Raigastovi.“

„Hraběti d'Artigasovi,“ řekl jsem Kmitkovi na vysvětlenou. „Tady na palubě se ale hraje dál hra na Raigasta.“

Ani tentokrát Jenkins neodložil masku lhostejné nezúčastněnosti.

Netrvalo dlouho a naše zásoby připravené na cestu do Tibetu byly přeloženy do našich tří kabin.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se mě Kmitko, když poslední námořník odešel a zavřel za sebou dveře. „Co s námi bude?“

„Myslím na toho ubožáka uvězněného v ocelové kobce,“ odpověděl jsem zachmuřeně. „Co s ním bude!“

„Pojďme na palubu,“ navrhl Fix.

Vydali jsme se známou cestou ke schůdkům nahoru do věže. Byl to zvláštní pocit. Kolikrát jsme po těchto strmých schodech šplhali při cestě přes půl světa, ze Sunnyville přes barmský Pathein do zátoky Ha Long v Tonkinském zálivu. Tehdy jsem si připadal svobodný, kdežto teď mě ovládal mučivý pocit vězně. Přitom prostředí bylo stejné, nevyměnili se ani lidé kolem nás. Že by mezi svobodou a nesvobodou nebyl žádný podstatný rozdíl, a jedno i druhé je jen iluze?

Vyšli jsme na palubu.

Jenkins s Koresem řídili práci dvou námořníků. Jeden byl uvnitř stroje a snažil se uvolnit panely z tvrzeného papíru, které byly připevněné ke kostře letadla.

„Na demontáži spolupracovat budete, předpokládám,“ oslovil Kmitka Jenkins. Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že ho d'Artigas informoval o našem odmítnutí.

„Nechci, abyste mi Gari zničili. Vy tam uvnitř, nechte toho a vylezte ven. Musíte začít od zadní části. Páteřní vzpěra je připevněná osmi maticemi. Dejte mi ten klíč...“ řekl mladý muž.

„Strčil prsty do mandlu,“ poznamenal polohlasně Fix, dívaje se na Kmitka.

„Jak to myslíte?“

„Jakmile jednou začnete, už není cesta zpátky.“

„Nestrašte, Huberte. On jenom nechce, aby mu zničili jeho dítě.“

„Když ho nezničí, využijí ho. Přesněji řečeno, zneužijí,“ prohodil zdánlivě lhostejně Fix.

Kmitko se pustil do práce s velkou energií a výsledky byly brzy vidět. Spolu s námořníky vytáhl páteřní vzpěru a pak už se panely daly snadno uvolnit. Gari tu teď stála odstrojená na svých ližinách. Připomněla mi

kostru jurty mongolských osadníků. Princip byl stejný, struktura lehká a pevná. Jen účel byl hodně jiný.

„Co se to tu děje?“ uslyšel jsem za zády povědomý hlas.

Z věže vyběhl Hillar Banks, do krajnosti rozčilený.

Máchal rukama, až mu ušmudlaný pracovní plášť vlál kolem hubeného těla jako rozstřílený prapor poraženého vojska. Vousy mu trčely do stran a zvedaly se a klesaly v prudkém rytmu. Nevšímal si ani Fixe, ani mne, snad nás vůbec neviděl. Běžel rovnou ke Kmitkově stroji.

„Co je tohle za břídilský výtvar technického neumětelství?“

„To je letadlo, pane Banksi.“

„Letadlo máme ve skladišti. Moje letadlo. Moji Noru.“ Při těchto slovech se bušil suchou pěstičkou do hrudi. Znělo to, jako by byl uvnitř dutý. „Hned to hoďte do moře.“

„Kdo je ten klaun?“ zeptal se mě Kmitko.

„To je můj přítel Hillar Banks.“

„Aha, šéf sekce letadel v Inpériu,“ přikývl mladý muž. „Rád vás poznávám, pane. Jmenuji se Juraj Kmitko.“

Usmál se a podal mu ruku.

Banks vyjekl a schoval ruce za záda. Výbojně vysunul bradu kupředu. Kmitko ustoupil o půl kroku, snad v obavě, že by mu Banksův ježatý vous vypíchl oko.

„Dobře uděláte, když nastoupíte do toho vašeho stroje,“ to slovo pronesl s nejvyšším pohrdáním, „a odletíte. Pokud tahle věc,“ zase ten tón, „je schopná létat.“

„Jak vidíte, přiletěli jsme, takže schopná létat nejspíš je,“ řekl Kmitko klidně.

„Tím líp. Takže nasedněte a zmizte odtud.“

„Milý Hillare,“ přicházel d'Artigas. „Slyšel jsem váš hlas. Copak se stalo?“

„Řekli mi, že tohle je letadlo a ten kluk že je konstruktér!“

„Je to nadějný mladý muž. Přidělím vám ho do oddělení. Může vám ořezávat tužky a držet pravítko. Bude vám podřízený.“

„Nebude ořezávat tužky a nebude držet pravítko,“ přerušil ho Kmitko.

„Nechci ho tu! Tužku si ořežu sám. Ať odletí!“ vriskal Banks.

„To není bohužel možné.“

„Vidíte? Nelétá to,“ obrátil se Banks na Kmitka.

D'Artigas se rozkřikl:

„Tak dost. Já si nepřeji, aby pan Kmitko odletěl. Jeho stroj bude podroben zkouškám, a pokud budou výsledky uspokojivé, zařadíme ho do výrobního programu Inpéria.“

„Pokud si Juraj Kmitko bude přát,“ doplnil jsem ho.

„Juraj Kmitko si nebude přát,“ podotkl mladík.

„Mlčte! Nejsme žádný oddíl výletníků. Tady rozhodují já. Pane Jenkinsi, postarejte se o hladký chod další práce. Musíme si pospíšet. Nad obzorem se stahují mraky a může přijít bouře. Prosím všechny osoby, které se neúčastní práce, aby opustily palubu. To se týká i vás, pane inženýre Banksi,“ rozkázal d'Artigas.

Jenže Banks už na palubě nestál.

„Kam šel?“ zeptal se mě.

„Jak to mám vědět? Je to váš zaměstnanec.“

„Bohužel, pane Mauklere, bohužel!“ Mračil se. „Byl bych rád, abyste na něho svým vlivem zapůsobil. Jeho chování někdy překračuje hranice rozumu.“

„Za prvé na něho nemám vliv, za druhé na něho působit nebudu, i kdybych ho měl. Nemyslete si, že lidé jsou vaše loutky.“

„Ale ano, jsou,“ zle se usmál. „Však také změknete.“

Vrátili jsme se s Fixem do útrob Foktylu. Kmitko zůstal na palubě a pokračoval v rozebírání stroje.

„Měl jste pravdu, má prsty v mandlu a spolupracuje,“ řekl jsem, když jsme se s Fixem uvelebili v kajutě. Fix postavil na čaj.

„Nepřečeňoval bych to. Prostě nechce, aby mu Gari hodili do moře. Připadá mi to pochopitelné.“

„Budou na nás tlačit. Možná že dojde i na pistoli u spánku. I když pomýšlení, že pár kroků odtud je kapitán Nemo...“

S Kmitkovou pomocí dokončili d'Artigasovi lidé demontáž letadla. 3. prosince se Foktylus vydal na další plavbu. Pluli jsme velmi pomalu jižně podél vietnamského pobřeží. Od Kmitka už d'Artigas nic nechtěl, takže s námi trávil čas ve Fixově kajutě. Byl velice zvědav, co zamýšlíme, a věřil, že máme nějaký plán. Nechtěl se smířit s tím, že čekáme na vhodnou příležitost.

Ta nastala 6. prosince krátce po poledni. Byl jsem v té chvíli s Fixem sám, Kmitko šel nahoru na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu. Někdo zaklepal na dveře. Byl to d'Artigas. Tvářil se starostlivě.

„Ten váš Banks zešílel,“ oznámil mi.

„Omyl. Už je to váš Banks a o jeho duševní zdraví musíte pečovat sám.“

„Jste jeho přítel! Musíte na něho zapůsobit.“

„Nemusím,“ usmál jsem se na něho.

„Zavřel se ve strojojně.“

„Aspoň je od něho pokoj.“

„Vyhrožuje, že Foktylus zničí.“

„To by byla škoda, nemyslíte?“

D'Artigas měl uvolněnou vázanku, což svědčilo o jeho hlubokém duševním pohnutí.

„Zachovejte klid, pane...“ řekl mu Fix, když si toho všiml.

„Hrabě Raigast, prosím!“

„Chtěl bych se vsadit, že na zatykači Scotland Yardu je u vaší podobizny napsáno Gabriel d'Artigas.“

„Hrome, říkejte mi tedy Gabrieli, ale udělejte něco s tím Banksem!“

Byla na něm znát nervozita. Začal jsem si ho dobírat.

„Mohu vám dát jedinou radu. Ale nevím, jestli bude k něčemu platná, protože to, co vám chci poradit, vás jistě napadlo také.“

„Mluvte.“

„Udělejte Banksovi radost a hoďte Gari do moře.“

„To nejde,“ řekl d'Artigas zarputile.

„Proč by ne? Není nic snazšího. Vaši silní námořníci zaberou a Gari bude ve vlnách.“

„Nejde to,“ opakoval d'Artigas.

„Protože váš pán má na Kmitkově stroji zájem, vidíte, Gabrieli?“ usmál se na něho ironicky Fix. „Nařídil vám, abyste mu přivezl nás dva a Kmitka živé a jeho stroj neporušený. Je to tak?“

D'Artigas chtěl něco říct, ale pak se jen rázně otočil, vyšel ven a práskl za sebou dveřmi.

„Je to zvláštní člověk, ten Hillar Banks,“ řekl jsem.

„Ale také spolupracuje, už dlouho.“

„Myslím, že si neuvědomuje, komu slouží. Zajímají ho jenom technické problémy. Nevnímá svět kolem sebe.“

„Teď ho vnímá,“ řekl Fix ironicky.

„Musím se přiznat, že mě ta jeho žárlivost překvapuje. Když jsme cestovali ze Sunnyville, spolupráce s inženýrem Koresem mu nedělala žádné potíže.“

„Kores není konstruktér letadel,“ připomněl Fix.

„Banks se také nezabývá jenom letadly. Vzpomeňte na parního slona a mechanického koně. Chová se opravdu podivně. Možná že skutečně zešlel.“

Fix mi nalil do šálku darjeelingový čaj. Zamnul si ruce a pak si je ohřál o svůj šálek.

„Nezdá se vám, Jamesi, že je tu nějaká zima?“

„Máte pravdu. Také si připadám nějak prokřehlý. Snad je to únavou a nervovým napětím.“

„To by nám nešla pára od úst,“ upozornil Fix.

Popíjeli jsme horký čaj, když vtom jsme uslyšeli kovové údery.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.